

DE SCHADUWEN VAN ELDHOLLOW
EN DE WRAAK VAN
JÖRGEN BANI

MARTIN KRUINIGER

Inhoud

Voorwoord.....	3
Proloog.....	4
1. Twee Jaar Stille.....	7
2. Twee Wegen naar Grantebridge	10
3. de Blik Die Alles Verandert	14
4. Schaduwen Tussen Houten Muren.....	18
5. de Nacht Zonder Getuigen	22
6. Sporen In De Regen	27
7. Stemmen Achter Gesloten Deuren.....	31
8. de Man Die Wachtte.....	35
9. de Voorwaarde Van Macht.....	39
10. Onder Dezelfde Schaduw	43
11. de Naam Die Niemand Hardop Zegt.....	48
12. Voor Zonsopgang.....	53
13. de Scheur In De Alliantie.....	58
14. de Naam Die Zij Achterliet.....	63
15. het Vuur Boven De Rivier.....	69
16. de Orde Van Bloed.....	73
Epiloog	78

Voorwoord

Soms eindigt een strijd niet wanneer het zwaard neerdaalt, maar wanneer de stilte terugkeert. En juist in die stilte groeit iets nieuws. Niet altijd hoop. Niet altijd vrede. Soms groeit er iets dat dieper wortelt dan haat. Iets dat wacht.

Twee jaar kan een land veranderen. Velden kunnen opnieuw worden ingezaaid. Huizen kunnen worden herbouwd. Wonden kunnen dichtgroeien tot littekens die nauwelijks nog pijn doen. Maar er zijn verliezen die niet genezen. Er zijn mannen en vrouwen die niet vergeten. En wanneer herinnering verandert in doel, wordt wraak geen emotie meer, maar een richting.

In dit tweede deel keren wij terug naar een Engeland dat ogenschijnlijk tot rust is gekomen. De rook van oude veldslagen is verdwenen en de zee lijkt kalm. Toch ligt onder die kalmte een spanning die niet direct zichtbaar is. De wereld van Kimhildá is veranderd, maar niet veilig geworden. Want wie overleeft, laat altijd iemand achter die iets te verliezen heeft gehad.

De geschiedenis van deze periode in Engeland is er een van verschuivende grenzen, van Noormannen die zich vestigen tussen Saksische koninkrijken, van handel en verraad, van nederzettingen die binnen één generatie bondgenoot of vijand konden worden. Grantebriidge, het huidige Cambridge, lag op zo'n kruispunt. Waterwegen, handelsroutes en ambities kwamen daar samen. En waar wegen samenkomen, kruisen ook loten elkaar.

In dit verhaal staat geen mystieke orde centraal. Geen onzichtbare poort naar iets wat groter is dan de mens. Dit keer is de dreiging eenvoudiger en daarom gevaarlijker. Een man. Een herinnering. Een naam die zijn betekenis waarmaakt.

Wraak is zelden luid. Vaak komt zij in stilte. Over zee. Over land. Tot zij voor je staat.
Welkom terug in de schaduwen van Eldhollow.

Proloog

De Man Die Niet Vergat

De wind sneed langs de rand van het fjord terwijl het dorp in stilte lag. Twee winters waren voorbijgegaan sinds het vuur had gebrand en de rook de lucht had gevuld. Twee winters waarin het land zich had hersteld alsof bloed slechts regen was geweest. Maar sommige mannen genezen niet zoals aarde dat doet. Sommige mannen dragen wat zij hebben gezien als een wond die niet sluit.

In het dorp naast Eldhollow stond Jørgen Bani in het donker tussen de houten huizen. Zijn naam werd zelden hardop uitgesproken. Niet uit respect, maar uit voorzichtigheid. In oude tongen betekende zijn naam letterlijk Jørgen de Doder. Jørgen de Moordenaar. En wie hem aankeek zonder te knippen, wist dat namen soms groeien naar wat zij betekenen.

Hij was groter geworden in die twee jaar. Niet in lengte, maar in stilte. Zijn schouders stonden rechter. Zijn bewegingen waren rustiger. Zijn gezicht droeg geen littekens van strijd, maar zijn ogen droegen iets dat harder was dan staal en kouder dan winterwater. Hij had gezien hoe rook boven Eldhollow had gehangen. Hij had gezien hoe lichamen waren afgevoerd alsof zij lading waren. En hij had gehoord wie daar had gevochten en wie was blijven staan toen anderen vielen.

Kimhildá.

De naam was als een splinter onder zijn huid blijven zitten. Niet omdat zij hem had verslagen. Niet omdat zij hem had verwond. Maar omdat zij was blijven leven terwijl anderen waren gestorven.

Via handelaren, via vissers, via mannen die te veel dronken in havens had hij gehoord dat zij naar Engeland was gevaren. Dat zij zich had gevestigd in een nederzetting tussen Wessex en de noordelijke heuvels. Dat zij handelde. Dat zij leefde. Dat zij rust had gevonden.

Rust.

Het woord klonk in zijn hoofd als een belediging.

Jørgen kneep zijn hand tot een vuist tot de knokkels wit kleurden. Rust was voor mensen die niets hadden verloren. Rust was voor wie niet wakker lag bij elke windvlaag die klonk als brandend hout.

Hij liep naar de oever waar een schip lag aangemeerd. Geen oorlogsschip met versierde boeg en geen vlaggen die trots wapperden. Alleen een stevig vaartuig dat zee kon verdragen en storm kon snijden zonder te breken. Zijn mannen stonden al aan boord. Geen luidruchtige krijgers en geen dronken plunderaars. Dit waren mannen die niet vroegen waarom. Mannen die begrepen dat sommige reizen eindigen met stilte en andere met bloed.

De zee was zwart onder de nacht en het water leek dikker dan gewoonlijk, alsof het wist wat het droeg.

Jørgen keek naar het westen. Naar Engeland. Hij voelde geen woede die hem verteerde. Geen razernij die hem verblindde. Wat hij voelde was veel gevaarlijker. Het was kalmte. Het was besluit.

Hij sprak geen dreiging uit. Hij beloofde niets hardop. Hij wist dat woorden zelden gewicht hebben wanneer het werk nog moet worden gedaan.

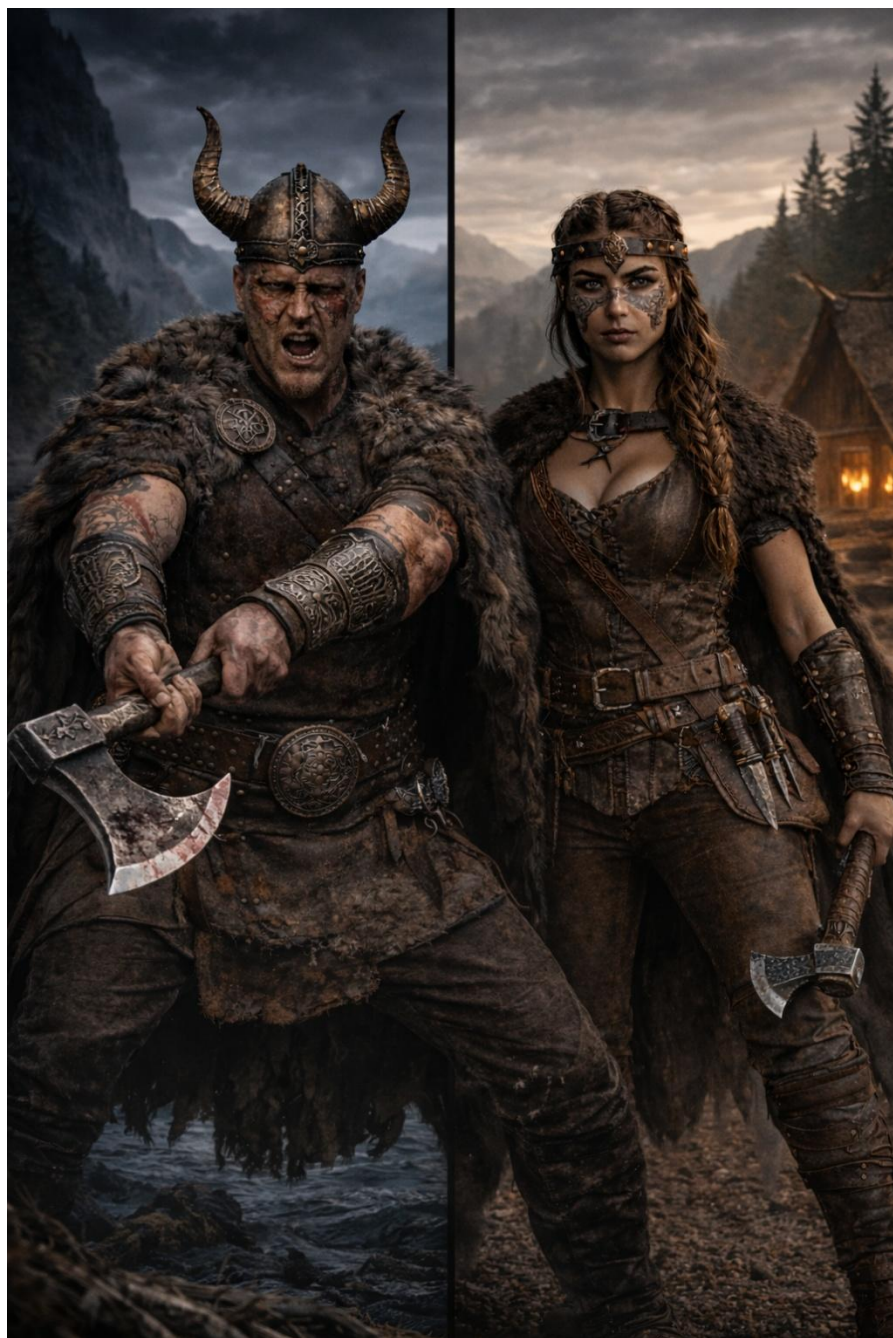
Maar diep vanbinnen brandde één gedachte die niet doofde.

Zij leeft nog. En zolang zij leeft, is mijn werk niet af.

Het schip werd losgemaakt van de oever. Het hout kraakte. Het water sloeg tegen de boeg. De wind trok het zeil strak als een gespannen spier.

En terwijl het noorden achter hen verdween en de mist het dorp opslokte, voer niet alleen een man naar Engeland.

Er voer een wraak die twee winters had leren wachten.

1. Twee Jaar Stilte

De ochtend hing laag boven de nederzetting terwijl een zachte nevel zich traag over de rivier uitstreckte en het water bijna zilverkleurig maakte in het eerste licht. Twee jaar waren voorbijgegaan sinds rook en vuur de horizon hadden verduisterd, en het land had zich hersteld met een onverschilligheid die bijna beledigend aanvoelde voor wie het verleden nog droeg. Gras groeide waar bloed had gelegen, hout was vervangen waar palissaden waren gebroken, en de stemmen van kinderen klonken opnieuw tussen de huizen alsof de wereld zichzelf had overtuigd dat gevaar slechts een herinnering was.

Kimhildá stond bij de rand van het graanveld en liet haar blik langzaam over de omgeving glijden met de vanzelfsprekende waakzaamheid van iemand die nooit volledig vertrouwt op stilte. Haar houding oogde ontspannen voor wie haar niet goed kende, maar in de manier waarop haar hand rustte nabij de steel van haar bijl lag een permanente paraatheid verborgen. Zij had geleerd dat vrede geen toestand is, maar een tussenfase waarin mensen vergeten hoe snel alles kan omslaan.

De nederzetting had zich ontwikkeld tot een stevige gemeenschap die niet langer afhankelijk was van één enkele krijger om te overleven. De smidse klonk dagelijks van staal op aambeeld, vrouwen weefden stevige stoffen voor handel en bescherming, en mannen bewerkten de akkers met een toewijding die voortkwam uit hard bevochten stabiliteit. De houten palissade rondom het dorp was verhoogd en verstevigd, niet uit angst, maar uit ervaring die men niet meer wilde herhalen.

Toch merkte Kimhildá dat haar eigen lichaam anders reageerde op deze periode van rust dan zij had verwacht. Waar anderen ontspanden, bleef zij luisteren naar geluiden die anderen niet meer opmerkten, zoals het kraken van hout in de nacht of het geruis van riet dat iets te abrupt bewoog in de wind. Zij wist dat haar instinct haar eerder had gered dan welke bondgenoot ook, en zij was niet bereid die innerlijke stem te negeren omwille van gemak.

Rond het middaguur verzamelde zich een kleine groep handelaren in het lange huis om te spreken over de komende reis naar Grantebidge, dat steeds vaker werd genoemd als het economische hart van de regio. De stad lag gunstig aan de rivier en trok kooplieden uit verschillende streken aan, waardoor zij uitgroeide tot een plaats waar informatie, macht en goederen samenkwamen. Wie wilde weten hoe de politieke wind draaide tussen Saksen en Noormannen, moest luisteren naar wat er in Grantebidge werd gefluisterd.

Kimhildá luisterde aandachtig naar de berichten over stijgende ijzerprijzen, spanningen rond belastingheffingen en geruchten over kleine schermutselingen verder naar het noorden. Zij sprak weinig, maar wanneer zij sprak werd haar stem niet onderbroken, omdat men wist dat zij zelden zonder reden iets naar voren bracht. Uiteindelijk nam zij de beslissing dat zij zelf zou reizen om de handel te begeleiden en tegelijkertijd de stemming in de stad te peilen.

De keuze om zelf te gaan was niet ingegeven door wantrouwen jegens haar mensen, maar door een behoefte om te voelen hoe de wereld buiten de nederzetting zich ontwikkelde. Twee jaar rust konden een vals gevoel van veiligheid creëren, en zij was niet van plan toe te staan dat haar gemeenschap werd verrast door veranderingen die zij had kunnen voorzien. De reis naar Grantebidge was geen oorlogstocht, maar in haar wereld betekende dat nooit dat het zonder risico was.

Later die middag kwam een jager terug met het bericht dat er een onbekend schip was gezien bij de riviermonding, laag op het water en zonder herkenbare tekens van nabijgelegen nederzettingen. Het bericht werd niet als bedreigend ontvangen, omdat handel en doorreis steeds gebruikelijker waren geworden in deze regio. Toch bleef Kimhildá langer dan nodig bij de oever staan en volgde zij met haar ogen de stroomrichting waarin het schip zich had bewogen.

De rivier leek vredig terwijl het water zacht tegen de houten aanlegplaats sloeg, maar zij wist hoe misleidend een kalm oppervlak kan zijn wanneer daaronder sterke stromingen bewegen. Zij herinnerde zich hoe snel rook ooit de hemel had gevuld en hoe plotseling geweld zich

had gemanifesteerd waar men dat niet had verwacht. Haar hand gleed onbewust langs de leren riem die haar wapens droeg, alsof zij controleerde of alles nog aanwezig was wat haar in het verleden had beschermd.

Toen de avond viel en het vuur in het midden van de nederzetting werd aangestoken, keek zij naar de gezichten van de mensen die haar omringden en voelde een gewicht dat zwaarder was dan dat van haar bijl. Zij had niet alleen haar eigen leven te beschermen, maar ook dat van iedereen die hier opnieuw had leren vertrouwen op morgen. Het gelach van kinderen en het zachte gesprek van ouderen vormden een bijna breekbaar schild tegen een wereld die nooit volledig stil blijft.

Ver buiten het zicht van de nederzetting werd intussen een klein kamp opgebouwd aan een beschutte oever tussen riet en schaduwrijke bomen. Het vuur daar was kleiner, het geluid van stemmen lager en de bewegingen doelbewuster dan in een gewone handelsgroep. Een man stond iets verder van het vuur verwijderd en keek in de richting van het binnenland alsof hij probeerde te meten hoeveel afstand er nog lag tussen hem en wat hij zocht.

Hij sprak niet, maar in de manier waarop hij stond lag een vastbeslotenheid die niet werd aangetast door tijd of zee. De rust die twee jaar had standgehouden in de nederzetting werd nog niet verstoord, maar zij was niet langer onaangeraakt. Zonder dat iemand het wist, was een pad in gang gezet dat zou leiden naar een stad waar wegen samenkwamen en waar blikken elkaar zouden kruisen zonder waarschuwing.

De vrede was nog niet gebroken.

Maar zij was niet langer alleen.

2. Twee Wegen naar Grantebridge

De ochtend waarop Jørgen Bani de rivier verder landinwaarts volgde was grijs en zwaar van vocht dat laag boven het water hing als een sluier die niets wilde prijsgeven. Het schip lag inmiddels verborgen tussen riet en kromgetrokken wilgen, ver genoeg van drukke aanlegplaatsen om geen aandacht te trekken. Zijn mannen waren wakker voordat het eerste licht de horizon brak, want zij wisten dat hun leider geen vertraging duldde wanneer hij eenmaal een doel had gekozen.

Jørgen stond aan de oever en keek naar de stroom die zich traag maar onafwendbaar richting het binnenland bewoog. Hij had het landschap zorgvuldig bestudeerd tijdens de reis, alsof hij het al wilde kennen voordat het hem zou leren kennen. Engeland rook anders dan het noorden waar hij vandaan kwam, met vochtige aarde, dichtbegroeide oevers en een lucht die zwaarder aanvoelde dan de scherpe kou van zijn geboortegrond.

Hij had geen haast, want haast is voor mannen die vrezen dat hun doel zal verdwijnen. Hij wist dat Kimhildá zich zichtbaar bewoog tussen handelaren en leiders, omdat mensen die stabiliteit brengen uiteindelijk ook herkenbaar worden. Herkenbaarheid is kracht, maar het is ook een kwetsbaarheid die iemand kan volgen zonder dat diegene het merkt.

Een van zijn mannen meldde dat zij in de nabijgelegen herberg de naam Grantebridge meerdere malen hadden horen vallen in verband met handel in ijzer en zout. De stad werd beschreven als een kruispunt waar Saksische invloed en Noormannische aanwezigheid elkaar voorzichtig verdragen zolang handel winstgevend blijft. Jørgen knikte slechts en liet weten dat zij zich verspreid zouden bewegen om geen argwaan te wekken.

Hij koos ervoor om niet direct naar de stad te trekken via de brede handelsroute, maar via smallere paden die minder druk werden gebruikt. Hij wist dat wie zoekt zonder gevonden te willen worden, beter onopvallend beweegt dan groots arriveert. Zijn ogen bleven

scherp, maar zijn houding bleef kalm, alsof hij slechts een reiziger was met een gewone bestemming.

Op hetzelfde moment bereidde Kimhildá zich in de nederzetting voor op haar eigen reis naar Grantebidge. Haar uitrusting lag zorgvuldig uitgestald op de houten tafel in het lange huis, terwijl zij elk onderdeel controleerde met een aandacht die voortkwam uit ervaring en niet uit angst. De leren broek was soepel maar stevig, de riem zat strak genoeg om niet te verschuiven tijdens snelle bewegingen en de armguard sloot nauw rond haar onderarm.

Zij nam haar bijl in beide handen en testte het gewicht door een gecontroleerde zwaai te maken die slechts een zachte verplaatsing van lucht veroorzaakte. Het staal was goed onderhouden en de snede scherp genoeg om zonder moeite door vlees en bot te gaan wanneer dat nodig zou zijn. Toch hoopte zij dat de reis naar Grantebidge slechts handel en overleg zou brengen en geen geweld.

De handelaar die haar had uitgenodigd sprak met enthousiasme over nieuwe mogelijkheden in de stad, waar lokale leiders probeerden een stabiel evenwicht te bewaren tussen verschillende groepen. Grantebidge was geen stad die men lichtvaardig betrad, maar zij was ook geen plek die men kon negeren wanneer invloed en handel belangrijk werden. Kimhildá begreep dat wie zijn positie wil behouden, moet blijven zien wat anderen proberen op te bouwen.

Hoewel zij geen directe dreiging zag, bleef het bericht over het onbekende schip aan haar knagen als een gedachte die niet volledig wilde verdwijnen. Zij zei niets tegen haar mensen, omdat rust een kostbaar bezit is dat men niet verspilt aan vermoedens. Toch koos zij ervoor om slechts een kleine groep vertrouwde mannen mee te nemen, omdat voorzichtigheid nooit een teken van zwakte is.

Jørgen en zijn mannen trokken diezelfde dag verder landinwaarts, waarbij zij zich verdeelden in kleine groepen om minder op te vallen voor wachters en handelaren die reizigers observeerden. Hij sprak weinig, maar wanneer hij sprak was zijn toon laag en helder, zonder

ruimte voor discussie of twijfel. Zijn mannen respecteerden hem niet vanwege luidruchtige kracht, maar vanwege de manier waarop hij keek naar een situatie voordat hij handelde.

In een herberg halverwege de route hoorde hij opnieuw de naam Kimhildá vallen, ditmaal uitgesproken met een mengeling van bewondering en voorzichtigheid. Een lokale boer vertelde dat zij binnenkort naar Grantebidge zou reizen om een handelsafpraak bij te wonen. Jørgen voelde geen verrassing, want hij had haar pad al correct ingeschat.

Hij verliet de herberg zonder dat iemand zich zijn gezicht volledig herinnerde.

Kimhildá bereikte tegen de avond de rand van het moerasgebied dat de route naar Grantebidge markeerde. De lucht was zwaar van vocht en het pad was zacht onder haar laarzen, waardoor elke stap iets dieper werd dan zij gewend was. Zij hield haar blik vooruit, maar luisterde voortdurend naar de omgeving, omdat moerassen geluid anders dragen dan open velden.

Een groep reizigers passeerde haar in tegengestelde richting en begroette haar met beleefde afstandelijkheid. Eén van hen keek haar net iets te lang aan, alsof hij probeerde te bepalen of hij haar herkende van verhalen die rondgingen in herbergen en markten. Zij beantwoordde zijn blik zonder te knippen tot dat hij zijn ogen afwendde en verder liep zonder nogmaals om te kijken.

Toen zij de eerste houten brug zag die toegang gaf tot de buitenste wijken van Grantebidge, voelde zij opnieuw die lichte druk in haar borst die zij de afgelopen dagen niet had kunnen verklaren. De stad lag levendig voor haar, met rook die opstak uit tientallen haarden en het geluid van handel dat zich mengde met het geklots van water tegen de brugpalen.

Jørgen stond op een lage heuvel aan de rand van het zichtbare gebied van Grantebidge en liet zijn blik over de stad glijden alsof hij het

terrein al in kaart bracht voor wat nog moest komen. Hij zag de brug, de marktplaats en de dicht opeengepakte huizen die bescherming boden voor wie zich wilde verbergen. Hij wist dat hier, tussen honderden gezichten, de kans groot was dat zij elkaar zouden tegenkomen zonder waarschuwing.

Hij voelde geen opwindende en geen twijfel, maar een kalmte die dieper was dan woede ooit kan zijn.

Twee wegen hadden zich onafhankelijk van elkaar gevormd.

Beide leidden naar dezelfde stad.

Beide leidden naar hetzelfde moment.

En geen van beiden wist nog hoe snel rust kan veranderen in jacht.

3. de Blik Die Alles Verandert

De markt van Grantebridge was luidruchtig in de vroege middag, gevuld met stemmen, onderhandelingen en het constante schuiven van houten karren over het ongelijke plein. Rook van tientallen haarden hing tussen de huizen en mengde zich met de geur van vis, leer en nat hout dat nog niet volledig was gedroogd. Voor een buitenstaander was het slechts een stad die groeide, maar voor wie goed keek was het ook een plaats waar macht werd gemeten in blikken en zwijgende afspraken.

Kimhildá liep tussen de kraampjes met een houding die noch uitdagend noch terughoudend was, maar volledig gecontroleerd. Zij droeg haar wapens zichtbaar genoeg om gerespecteerd te worden, maar niet provocerend, omdat zij wist dat een overduidelijke dreiging in een handelsstad meer problemen schept dan oplost. Haar ogen bewogen constant, niet uit nervositeit, maar uit gewoonte die in haar lichaam was gegrift.

Zij sprak met een handelaar over de prijs van ijzer toen zij het gevoel kreeg dat zij werd bekeken op een manier die anders was dan gebruikelijk. Niet met nieuwsgierigheid of bewondering, maar met vastberaden aandacht die niet verschoof wanneer zij bewoog. Het was het soort blik dat niet zoekt, maar bevestigt.

Zij draaide zich langzaam om zonder haast te tonen.

Aan de overkant van het plein, tussen een kraam met huiden en een wagen vol graanzakken, stond een man die niet leek te bewegen met het ritme van de markt. Zijn schouders waren ontspannen, maar zijn houding was niet die van een toevallige reiziger. Zijn blik was recht en vast, alsof hij al wist wie zij was voordat zij hem volledig had aangekeken.

Het duurde slechts een ademhaling voordat zij begreep dat dit geen toeval was.

De man liep niet naar haar toe en hij keek niet weg. Hij liet de ruimte tussen hen bestaan als een lijn die langzaam strakker werd getrokken. Zijn gezicht droeg geen littekens die hem onmiddellijk herkenbaar maakten als krijger, maar zijn ogen waren te kalm voor een handelaar en te scherp voor een toevallige passant.

Kimhildá voelde geen angst, maar een verschuiving in de lucht die zij eerder had gevoeld op de rand van een veldslag. Zij beëindigde haar gesprek zonder haar blik volledig van de man af te wenden en zette een paar stappen in zijn richting. Het plein leek plotseling kleiner te worden, alsof de geluiden van de markt naar de achtergrond werden gedrukt door de spanning die tussen hen groeide.

Hij sprak haar naam niet luid uit, maar duidelijk genoeg om geen twijfel te laten bestaan.

Kimhildá.

Haar naam klonk anders uit zijn mond dan uit die van bondgenoten of handelaren. Er lag geen bewondering in, maar ook geen blinde haat. Het was een vaststelling, een bevestiging dat hij het spoor correct had gevolgd.

Zij bleef op enkele passen afstand staan en bestudeerde zijn gezicht zonder haar uitdrukking te laten veranderen. Zij kende hem niet uit eerdere ontmoetingen, maar zij herkende het type man dat voor haar stond. Dit was geen plunderaar die uit was op roem. Dit was iemand die had gewacht.

Wie ben jij, vroeg zij zonder haar stem te verheffen.

Hij antwoordde zonder een moment te aarzelen.

Jørgen Bani.

De naam hing tussen hen in als een steen die in stil water wordt geworpen. En hoewel zij hem nooit eerder had ontmoet, voelde zij

onmiddellijk de betekenis achter de klank. Dit was geen man die toevallig in haar pad was terechtgekomen.

Hij zette een stap dichterbij, langzaam genoeg om geen paniek te veroorzaken bij omstanders, maar doelbewust genoeg om duidelijk te maken dat hij geen afstand wenste. De markt bewoog door, maar rondom hen ontstond een kleine leegte waar mensen onbewust ruimte maakten voor iets dat zij niet volledig begrepen.

Twee jaar geleden, zei hij met een stem die geen trilling vertoonde, brandde er rook boven Eldhollow.

Zij antwoordde niet direct, maar hield zijn blik vast alsof zij wilde meten hoe diep zijn woede reikte.

Er waren doden, vervolgde hij, en niet iedereen kreeg de kans om opnieuw te beginnen.

Zijn woorden waren niet luid, maar zij sneden door de lucht met een precisie die scherper was dan staal.

Kimhildá voelde hoe de herinnering aan die winter opnieuw door haar heen trok, niet als schuld, maar als realiteit die zij nooit had ontkend. Zij wist dat iedere overleving iemand anders achterlaat met verlies dat geen troost kent.

Ik heb gevochten om te leven, zei zij uiteindelijk, haar stem laag en gecontroleerd.

En anderen hebben betaald, antwoordde hij zonder verwijt in zijn toon, maar met een vastbeslotenheid die gevaarlijker was dan geschreeuw.

Er viel een stilte die zwaarder was dan het geroezemoes om hen heen. Een kind rende langs zonder te begrijpen dat het tussen twee krachten door bewoog die elkaar al hadden gekozen voordat zij elkaar hadden gezien.

Waarom ben je hier, vroeg zij.

Omdat jij leeft, antwoordde hij.

De woorden werden niet gevolgd door dreiging of theatrale gebaren. Zij werden uitgesproken als een eenvoudige waarheid.

Kimhildá zag in zijn ogen dat dit geen man was die zich zou laten afschrikken door waarschuwingen of door de aanwezigheid van wachters in de stad. Dit was iemand die zijn reis al had voltooid in zijn hoofd voordat hij hier aankwam.

Als je bloed wilt, zei zij zacht, dan zal de stad dat niet vergeten.

Hij knikte langzaam, alsof hij haar waarschuwing erkende zonder haar te accepteren. Ik wil geen stad, zei hij. Ik wil jou.

De lucht leek even te stollen tussen hen, terwijl de markt weer langzaam zijn geluid hervond alsof niets was gebeurd.

Zij wist dat de eerste klap niet op het plein zou vallen.

Maar zij wist ook dat vanaf dit moment iedere stap die zij zette werd gevolgd.

Hun blikken bleven nog enkele seconden verstrengeld, totdat een groep handelaren zich tussen hen door bewoog en de directe lijn werd onderbroken. Jørgen draaide zich niet om en liep niet weg in haast. Hij maakte slechts een kleine buiging van zijn hoofd, alsof hij een afspraak bevestigde die nog niet hardop was gemaakt.

Kimhildá bleef staan en voelde hoe de rust van twee jaar in één ogenblik was veranderd in een jacht die zij niet had gekozen.

Grantebridge was niet langer een handelsstad.

Het was een veld geworden en de eerste klap moest nog vallen.

4. Schaduwen Tussen Houten Muren

De markt hervatte haar rumoer alsof er niets bijzonders was gebeurd, maar voor Kimhildá voelde elke stem nu scherper en elke beweging verdachter dan enkele minuten eerder. Zij wist dat Jørgen niet zou toeslaan op het open plein waar wachters en handelaren zich ophielden, want hij had niet de blik van een man die roekeloos bloed vergiet. Hij had de blik van iemand die geduld als wapen gebruikt.

Zij draaide zich langzaam om en liep weg van de markt zonder haast te tonen, alsof zij slechts een andere afspraak moest bijwonen in een stad die haar niet verraste. Haar pas was gelijkmatig en haar schouders bleven ontspannen, maar haar aandacht was verdeeld over elke schaduw, elke deuropening en elk dakrand waar iemand zich kon verschuilen. Zij wist dat wie achtervolgt, vaak wacht tot zijn doel zichzelf in een positie plaatst waar ontsnappen moeilijker wordt.

De steegjes van Grantebriðge waren smal en kronkelend, gebouwd uit hout dat in de loop der jaren donker was geworden door regen en rook. Water liep in dunne stromen langs de zijanten van de straat waar het zich vermengde met modder en stro, waardoor de ondergrond verraderlijk werd voor wie te snel bewoog. Het was geen plek voor een open duel, maar wel voor een jacht waarbij afstand en timing alles bepaalden.

Zij hoorde hem niet direct, maar zij voelde dat de ruimte achter haar niet leeg was.

Het was geen geluid dat haar waarschuwde, maar de manier waarop twee mannen plotseling hun gesprek onderbraken toen zij passeerde en kort achter haar keken. Het was de lichte verschuiving van een deur die net iets te langzaam werd gesloten toen zij voorbijliep. Het waren kleine tekenen die samen een patroon vormden dat zij niet kon negeren.

Kimhildá sloeg een hoek om en betrad een smallere doorgang waar houten balken laag boven haar hoofd uitstaken. De lucht was hier

zwaarder en de geluiden van de markt bereikten haar slechts als een gedempte echo in de verte. Zij vertraagde haar pas niet, maar liet haar hand dicht bij de steel van haar bijl rusten, zonder deze zichtbaar vast te grijpen.

Achter haar, op voldoende afstand om niet direct op te vallen, volgde Jørgen dezelfde route met een kalmte die bijna onnatuurlijk leek. Hij had geen behoefte aan snelheid, want hij wist dat zij hem al had opgemerkt. Voor hem was deze achtervolging geen verrassingsmoment meer, maar een bevestiging dat zij beide begrepen wat er gaande was.

Hij bewonderde haar keuze van pad, omdat zij niet de brede straten koos waar wachters patrouilleerden, maar ook niet volledig afgelegen gebieden betrad waar een hinderlaag te gemakkelijk zou zijn. Zij zocht een ruimte waarin zij kon reageren zonder dat omstanders direct zouden worden meegesleurd in hun conflict. Dat vertelde hem genoeg over haar manier van denken.

Kimhildá stopte plotseling bij een houten waterbak waar regenwater werd opgevangen voor nabijgelegen huizen. Zij boog licht voorover alsof zij haar hand wilde wassen, maar gebruikte het oppervlak om via de reflectie te zien wat zich achter haar bevond. In het vervormde water zag zij een gestalte die net de hoek omsloeg waar zij enkele ogenblikken eerder was gepasseerd.

Hij hield dezelfde afstand.

Hij liep niet sneller.

Hij liep niet langzamer.

Zij richtte zich weer op en vervolgde haar weg zonder zich om te draaien, maar zij wist nu dat dit geen toevallige samenloop van paden was. Hij wilde dat zij wist dat hij er was, omdat hij haar reactie wilde meten voordat hij de volgende stap zette.

De steeg kwam uit op een smalle doorgang tussen twee pakhuizen waar het licht nauwelijks doordrong. Het hout rook hier naar oud graan en vocht dat zich had opgehoopt in kieren en spleten. Dit was een plek waar stemmen werden gedempt en waar voetstappen minder ver droegen dan op open straat.

Zij stopte niet bij de ingang, maar liep door tot zij het midden van de doorgang had bereikt en bleef daar staan.

De stilte was dik.

Langzaam draaide zij zich om.

Jørgen stond aan het begin van de doorgang en keek haar recht aan zonder enige poging zijn aanwezigheid te verbergen. De afstand tussen hen was niet groot genoeg om comfortabel te zijn, maar groot genoeg om nog geen wapen te trekken zonder direct een gevecht te ontketen.

Je volgt mij, zei zij, haar stem laag maar helder.

Hij antwoordde zonder emotie in zijn gezicht.

Ik zorg ervoor dat jij mij niet uit het oog verliest.

De woorden waren zorgvuldig gekozen, alsof hij elke klank had gewogen voordat hij sprak. Er was geen geschreeuw, geen beschuldiging, maar ook geen spoor van twijfel.

Dit is een stad, zei zij, en steden hebben ogen.

Hij keek kort naar de houten muren om hen heen voordat hij weer naar haar keek.

Ik heb geen probleem met ogen, zolang zij begrijpen wat zij zien.

Zij stapte één pas naar voren, waardoor de afstand tussen hen kleiner werd zonder dat zij haar wapen trok.

Als jij hier bloed vergiet, zal de stad zich tegen jou keren, zei zij, en jij zult niet ver komen.

Zijn blik bleef onveranderd.

Ik ben niet naar Engeland gekomen om ver te komen, antwoordde hij.

De woorden hingen zwaar tussen hen in, want zij begreep precies wat hij daarmee bedoelde.

Een deur opende zich plotseling aan het einde van de doorgang en een vrouw keek verbaasd naar de twee figuren die elkaar in stilte tegenover stonden. Het moment werd onderbroken zonder dat er een slag was gevallen, maar de spanning bleef als een snaar die te strak was gespannen.

Kimhildá draaide zich langzaam om en liep uit de doorgang zonder nog iets te zeggen, omdat zij wist dat dit geen plek was voor het begin van hun werkelijke strijd. Zij voelde zijn blik in haar rug terwijl zij de bredere straat weer bereikte en zich mengde in de stroom van mensen die niets begrepen van wat zich net had afgespeeld.

Jørgen bleef nog enkele seconden staan voordat hij haar volgde op gepaste afstand, niet om haar direct aan te vallen, maar om haar ritme te leren kennen. Hij wilde weten hoe zij bewoog wanneer zij dacht dat zij werd bekeken en hoe zij reageerde wanneer zij wist dat gevaar dichtbij was.

Grantebridge was veranderd in een schaakbord zonder dat iemand het had aangekondigd.

En beide spelers hadden zojuist hun eerste zet gedaan.

5. de Nacht Zonder Getuigen

De nacht viel zwaar over Grantebidge en drukte het geroezemoes van de markt langzaam weg tot slechts verspreide stemmen overbleven in herbergen en huizen. Regen hing in de lucht zonder daadwerkelijk te vallen, waardoor het hout van de gebouwen donkerder werd en de steegjes glommen alsof zij al nat waren. De stad leek te ademen in een rust die slechts oppervlakkig was, want onder het dak van stilte verschoven zich onzichtbare intenties.

Een deur sloot zacht in een smalle zijstraat vlak bij het marktplein, waar overdag nog werd onderhandeld over ijzer en zout. Een man liep haastig over de modderige grond en keek meerdere malen over zijn schouder alsof hij verwachtte gevolgd te worden. Zijn mantel was van goede kwaliteit en zijn laarzen verrieden dat hij geen eenvoudige arbeider was, maar iemand met invloed binnen de handelsstructuur van de stad.

Hij bereikte een donker gedeelte van de straat waar slechts een enkele fakkel brandde, half opgegeten door de wind die door de houten gebouwen sneed. Hij bleef staan en fluisterde een naam die door niemand werd beantwoord. De stilte die volgde was niet leeg, maar gespannen, alsof zij wachtte op een beslissing die al was genomen.

Een tweede schaduw bewoog zich los van een deuropening zonder geluid te maken. De man draaide zich om, maar zijn blik ontmoette geen gezicht, slechts contouren tegen het flakkerende licht. Er werden geen lange woorden gewisseld en geen onderhandelingen gevoerd, want wat hier gebeurde had niets met handel te maken.

De eerste slag kwam snel en nauwkeurig.

Geen geschreeuw volgde.

Alleen een korte, verstikte ademhaling die abrupt eindigde.

De regen begon eindelijk te vallen, eerst als een dunne sluier, daarna als een constante stroom die het bloed vermengde met modder en het verschil tussen beide bijna onzichtbaar maakte. De schaduw knielde kort naast het lichaam en liet iets achter dat in het donker nauwelijks opviel. Daarna verdween zij tussen de gebouwen alsof zij nooit aanwezig was geweest.

De ochtend bracht geen zon, maar een zwaar wolkendek dat laag boven de stad hing toen de eerste handelaren hun deuren openden. Een jongen die water haalde bij de bak nabij het plein ontdekte het lichaam en liet zijn emmer vallen zonder de kracht te hebben om te schreeuwen. Binnen enkele minuten verspreidde het nieuws zich sneller dan vuur ooit had gedaan.

Het slachtoffer was geen onbekende reiziger.

Het was Eadric van de Oever, een invloedrijke handelaar die betrokken was bij meerdere afspraken tussen Saksische leiders en Noormannische kolonisten. Zijn dood was geen persoonlijk drama, maar een politieke vonk in een stad die al onder spanning stond.

Wachters sloten de bruggen en plaatsten gewapende mannen bij de poorten, terwijl nieuwsgierige blikken zich verzamelden rond de plaats waar het lichaam lag. De regen had veel sporen uitgewist, maar niet alles was verdwenen. Naast het lichaam lag een wapen dat niet tot Eadric behoorde.

Het was een korte Noormannische bijl.

Niet groot genoeg voor een open veldslag, maar herkenbaar in vorm en balans voor wie wist waar hij naar keek.

Het gerucht verspreidde zich nog voordat de wachters het plein volledig hadden afgezet.

Een Noormannisch wapen.

Een buitenlandse hand.

Een dreiging van binnenuit.

Kimhildá werd gewekt door het onrustige geluid van stemmen buiten de herberg waar zij verbleef. Zij was direct volledig wakker zonder verwarring, omdat haar lichaam nog steeds gewend was aan nachten waarin stilte gevaar kon betekenen. Toen zij naar buiten stapte, zag zij hoe wachters zich haastten richting het marktplein met een ernst die niets met gewone ruzies te maken had.

Zij volgde de stroom mensen zonder zich naar voren te dringen en bleef op enige afstand staan toen zij het lichaam zag liggen onder een natte doek. Haar ogen gleden automatisch over de omgeving en bleven even hangen bij het wapen dat naast het slachtoffer was neergelegd. Zij hoefde niet dichterbij te komen om te weten wat het was.

Zij kende de vorm.

Zij kende het type staal.

Zij wist ook dat het niet van haar was.

De menigte begon te fluisteren toen iemand hardop uitsprak dat het een Noormannisch wapen betrof. Blikken draaiden zich subtiel richting de groep Noordelingen die de afgelopen dagen in de stad waren gezien. Niemand wees direct, maar afstand ontstond zonder dat iemand het expliciet benoemde.

Een wachter stapte naar voren en keek Kimhildá aan met een blik die niet vijandig was, maar voorzichtig.

Je bent hier als handelaar, zei hij langzaam, maar dit is geen goede ochtend voor buitenlanders.

Zij antwoordde kalm dat zij niets te maken had met de dood van Eadric en dat zij bereid was vragen te beantwoorden. Haar stem bleef

gecontroleerd, maar in haar borst voelde zij hoe de situatie verschoof van handel naar verdediging.

Aan de rand van het plein stond Jørgen tussen andere toeschouwers en keek naar het tafereel zonder enige zichtbare emotie. Zijn handen waren ontspannen en zijn houding suggereerde niets meer dan nieuwsgierigheid. Hij luisterde naar het gefluister dat zich als een dunne rooklaag over de menigte verspreidde.

Hij wist dat de bijl daar lag.

Hij wist ook dat zij die bijl nooit had gebruikt.

Maar dat was niet belangrijk.

Wat belangrijk was, was wat anderen geloofden.

Toen Kimhildá kort zijn richting uit keek, ontmoetten hun blikken elkaar opnieuw tussen tientallen mensen die niets van hun geschiedenis begrepen. Hij glimlachte niet, maar zijn ogen vertelden haar alles wat zij moest weten.

Dit was geen toeval.

Dit was een zet.

De wachters kondigden aan dat niemand de stad mocht verlaten totdat de zaak was onderzocht. Bruggen bleven gesloten en reizigers werden ondervraagd over hun aanwezigheid in de afgelopen nacht. Grantebridge, dat de dag ervoor nog een bruisende handelsstad was geweest, veranderde in een plaats waar wantrouwen sneller groeide dan regenplassen opdroogden.

Kimhildá voelde hoe de muren van de stad zich langzaam om haar heen sloten zonder dat zij fysiek dichterbij kwamen. Zij wist dat zij niet kon vertrekken zonder verdenking te versterken. Zij wist ook dat Jørgen precies dit had gewild.

Een open duel was gevaarlijk.

Maar een stad die twijfelt is dodelijk.

De regen bleef vallen terwijl wachters hun vragen stelden en geruchten hun eigen leven begonnen te leiden.

En ergens tussen waarheid en manipulatie begon de jacht opnieuw.

Ditmaal niet in open veld.

Maar binnen muren.

6. Sporen In De Regen

De regen hield pas tegen het middaguur op, maar de modder in de steeg waar het lichaam was gevonden bleef zwaar en donker alsof zij weigerde het bloed volledig te verbergen. Wachters hadden het gebied gedeeltelijk afgezet, maar de meeste nieuwsgierigen waren inmiddels teruggekeerd naar hun werk uit angst om zelf onder verdenking te komen. Grantebridge functioneerde weer, maar niet zoals de dag ervoor.

Kimhildá bleef niet in de herberg om vragen af te wachten die haar positie alleen maar zwakker zouden maken. Zij wist dat wie passief blijft in een stad vol geruchten langzaam wordt opgeslokt door verhalen die anderen vertellen. Daarom koos zij ervoor om terug te keren naar de plaats waar Eadric was gestorven, niet als verdachte, maar als iemand die begrijpt hoe geweld zich gedraagt.

De wachters lieten haar niet zonder meer door, maar één van hen herinnerde zich haar kalme houding van die ochtend en liet haar uiteindelijk toe onder voorwaarde dat zij niets zou aanraken zonder toestemming. Zij knikte zonder discussie, want zij had geen behoefte aan theatrale rebellie. Wat zij nodig had waren details.

De regen had veel uitgewist, maar niet alles.

Zij knielde voorzichtig bij de rand van de steeg en bekeek de grond waar het lichaam had gelegen voordat het was verwijderd. Het patroon van modder rond die plek was verstoord op een manier die niet volledig overeenkwam met een eenvoudige worsteling. Zij zag een diepe afdruk die wees op iemand die met gecontroleerde kracht had geknield, niet op iemand die in paniek had gehandeld.

Haar blik verschoof naar de muur waar een dunne kras zichtbaar was in het hout, net boven de hoogte van een volwassen man. Het was geen grote beschadiging, maar eerder het spoor van een wapen dat niet volledig had gemist. De hoek van de kras vertelde haar iets over de positie van degene die had toegeslagen.

Dit was geen aanval uit woede.

Dit was berekening.

Zij stond op en liep enkele passen verder de steeg in, waarbij zij het verloop van de regen volgde die langs de houten muren was afgegleden. Op een plek waar het water minder direct had gestroomd, zag zij een gedeeltelijke voetafdruk die niet overeenkwam met de laarzen van Eadric. Het profiel was breder en had een kleine beschadiging aan de hiel die een onregelmatige lijn had achtergelaten in de modder.

Zij hoefde niet te weten van wie die afdruk was.

Zij wist dat het niet de hare was.

Een wachter keek haar onderzoekend aan en vroeg wat zij dacht te vinden in modder die al door tientallen voeten was verstoord. Zij antwoordde dat regen alleen sporen wist die slecht zijn gemaakt, maar dat goed geplaatste stappen vaak blijven bestaan voor wie weet waar hij moet kijken. De wachter leek niet overtuigd, maar hij verhinderde haar niet verder te kijken.

Toen zij de steeg verliet, voelde zij opnieuw die druk in haar borst die niet voortkwam uit angst, maar uit inzicht. De bijl die naast het lichaam was gevonden, was bedoeld om gevonden te worden. Het wapen was te zichtbaar, te zorgvuldig geplaatst, alsof het onderdeel was van een boodschap die men niet hoefde te ontcijferen.

Zij besloot de smid van de stad op te zoeken, want iedere bijl draagt het verhaal van degene die haar heeft gemaakt. Een wapen dat hier niet was gesmeed, moest van buiten komen. Een wapen dat hier wel was gesmeed, zou iemand hebben die het herkende.

De smid ontving haar met wantrouwen, maar ook met nieuwsgierigheid, omdat haar naam inmiddels vaker werd gefluisterd dan uitgesproken. Zij vroeg hem niet direct naar de moord, maar naar

het type staal dat in de bijl was gebruikt. Hij fronste toen zij de beschrijving gaf en zei dat het geen standaardwerk van zijn hand was, maar dat het ook geen willekeurig stuk ijzer uit een verre streek leek.

Het staal was goed.

Te goed.

En niet nieuw.

Dat laatste bleef in haar hoofd hangen.

Niet nieuw betekende dat het wapen al langer in omloop was geweest voordat het naast Eadric werd gelegd. Iemand had gewacht op het juiste moment om het te gebruiken. Iemand die haar komst had voorzien.

Zij verliet de smidse met meer vragen dan antwoorden, maar met één zekerheid die haar richting gaf. Dit was geen spontane daad van geweld tussen handelaren. Dit was een zet in een spel dat al was begonnen voordat zij Grantebridge had betreden.

Later die middag liep zij langs de oever waar schepen lagen aangemeerd en bestudeerde zij de gezichten van mannen die recent waren aangekomen. Zij zocht geen herkenning van het wapen, maar van gedrag. Wie vermijdt oogcontact wanneer hij denkt dat hij niet wordt bekeken. Wie luistert wanneer zijn naam niet wordt genoemd.

Aan de rand van de kade zag zij hem.

Jørgen stond met zijn rug naar haar toe en sprak met een handelaar alsof hij slechts geïnteresseerd was in graanprijzen en leveringen. Zijn houding was ontspannen, maar zij zag hoe zijn blik kort over haar schouder gleed toen zij dichterbij kwam. Hij wist dat zij onderzocht. Hij wist dat zij dacht.

Zij bleef op enkele passen afstand staan en zei niets.

Hij draaide zich uiteindelijk om en keek haar recht aan zonder verrassing te tonen.

Je zoekt iets dat niet zichtbaar is, zei hij rustig.

Zij antwoordde dat moordenaars vaak denken dat regen hun werk schoonmaakt.

Hij glimlachte niet, maar zijn ogen vernauwden zich licht.

Soms is regen slechts een deel van het plan, antwoordde hij.

Hun gesprek werd onderbroken door het geluid van wachters die een nieuwe ondervraging aankondigden voor alle reizigers die in de afgelopen twee dagen waren aangekomen. De stad werd steeds onrustiger, want handel lijdt onder onzekerheid en onzekerheid voedt wantrouwen.

Kimhildá wist dat zij snel moest handelen voordat het verhaal zich volledig tegen haar keerde. Zij had geen bewijs tegen Jørgen, maar zij had iets anders.

Zij had tijd.

En zij had aandacht.

Terwijl de avond opnieuw viel over Grantebidge en de regenplassen het laatste licht weerspiegelden, wist zij dat zij niet langer alleen werd opgejaagd.

Zij was begonnen terug te jagen.

Maar iemand anders keek al mee.

En die had zijn volgende zet al voorbereid.

7. Stemmen Achter Gesloten Deuren

De avond viel opnieuw over Grantebidge met een onrust die niet zichtbaar was in de straten, maar wel voelbaar in de manier waarop deuren sneller werden gesloten dan de dagen ervoor. Handel ging door, maar gesprekken werden zachter gevoerd en blikken bleven langer rusten op vreemden die niet tot de vaste kern van de stad behoorden. De moord had zich vastgezet in het collectieve bewustzijn als een splinter die niemand durfde aan te raken.

Kimhildá zat niet in de herberg zoals veel reizigers deden wanneer de stad onder toezicht stond. Zij bewoog zich juist wanneer anderen besloten binnen te blijven, omdat geheimen zich zelden in open licht tonen. Haar stappen waren rustig en doelgericht terwijl zij de smalle steegjes opnieuw doorkruiste, ditmaal niet om sporen in modder te zoeken, maar om patronen in gedrag te herkennen.

Zij had die middag iets opgemerkt bij de kade dat niet overeenkwam met toevallige handel. Een man die zij eerder had gezien in gesprek met Jørgen, had zich teruggetrokken naar een opslaghuis aan de rand van de stad dat normaliter alleen werd gebruikt voor graanleveringen. De timing van zijn vertrek was te precies geweest om louter toeval te zijn.

De opslagplaats lag deels in schaduw, omdat de maan nog niet hoog genoeg stond om het terrein volledig te verlichten. Houten wanden kraakten zacht onder de koele lucht en de geur van opgeslagen graan hing zwaar tussen de planken. Kimhildá benaderde het gebouw niet recht van voren, maar via een omweg langs de achterzijde waar een smalle doorgang tussen twee structuren nauwelijks werd gebruikt.

Zij bleef laag en luisterde eerst.

Stemmen.

Zacht, maar duidelijk genoeg om te onderscheiden dat het geen enkelvoudig overleg betrof.

Zij herkende Jørgens stem onmiddellijk, niet door volume, maar door de gelijkmatige cadans waarmee hij sprak. Hij verhoogde zijn toon nooit, maar zijn woorden droegen een gewicht dat anderen deed zwijgen. Een tweede stem antwoordde, nerveus maar vastbesloten, met de toon van iemand die risico neemt voor meer dan geld.

Kimhildá bewoog dichterbij tot zij een kleine spleet tussen de houten planken vond waardoor zij naar binnen kon kijken. Het licht van een enkele olielamp wierp lange schaduwen over de vloer van aangestampte aarde. Jørgen stond met zijn rug half naar haar toe en sprak met een man die zij herkende als Leofric, een van de wachters die die ochtend bij het plein aanwezig was geweest.

De ontdekking trof haar niet als verrassing, maar als bevestiging van wat zij al had vermoed.

Jørgen was niet alleen.

Leofric keek zichtbaar gespannen terwijl hij sprak over de ondervragingen die de volgende dag zouden plaatsvinden. Hij noemde namen van reizigers die al onder verdenking stonden en beschreef hoe eenvoudig het zou zijn om een verhaal net genoeg te sturen om één persoon boven anderen uit te laten steken. Zijn handen bewogen onrustig terwijl hij sprak, alsof hij zichzelf moest overtuigen dat wat hij deed noodzakelijk was.

Jørgen luisterde zonder onderbreking en knikte slechts wanneer iets zijn goedkeuring droeg.

Zij gelooft dat zij mij onderzoekt, zei hij rustig, maar zij ziet niet wie haar omringt.

Leofric slikte hoorbaar voordat hij antwoordde dat geruchten zich sneller verspreiden dan feiten en dat een kleine verschuiving in een verklaring soms voldoende is om twijfel te laten groeien. Hij noemde expliciet de Noormannische bijl en hoe eenvoudig het was om te

suggereren dat een buitenstaander meer te verliezen had dan een gevestigde burger van de stad.

Kimhildá voelde geen plotselinge woede, maar een koude helderheid die haar gedachten scherper maakte dan staal.

Dit ging niet alleen om wraak.

Dit ging om isolatie.

Jørgen wilde haar niet slechts doden.

Hij wilde haar positie ondermijnen totdat zij alleen stond.

Binnen sprak Leofric over de poorten die voorlopig gesloten bleven en over de mogelijkheid om een tijdelijke hechtenis te rechtvaardigen als de raad van de stad genoeg druk voelde van de handelaren. Hij zei dat angst handel schaadt en dat men snel een schuldige nodig had om de rust te herstellen.

Jørgen antwoordde dat mensen liever een eenvoudige leugen accepteren dan een complexe waarheid.

Er viel een korte stilte waarin alleen het knetteren van de olielamp hoorbaar was.

Zij zal vechten, zei Leofric uiteindelijk, en zij is niet dom.

Jørgen draaide zijn hoofd lichtjes en keek in de richting van de muur waar Kimhildá zich bevond, alsof hij kon voelen dat de nacht meer luisterde dan zij beiden wilden toegeven.

Dat is waarom zij hier moet blijven, antwoordde hij.

Niet omdat zij zwak is.

Maar omdat zij sterk is.

De woorden bleven hangen in de ruimte als een onuitgesproken belofte.

Kimhildá trok zich langzaam terug zonder een geluid te maken, want wat zij nu wist was waardevoller dan een directe confrontatie. Zij had bewijs van betrokkenheid, maar geen tastbaar bewijs dat zij kon tonen zonder haar bron prijs te geven. Als zij Leofric openlijk beschuldigde zonder voorbereiding, zou Jørgen dat gebruiken om haar als paranoïde of agressief neer te zetten.

Zij moest slimmer zijn.

Terwijl zij zich door de donkere steeg terugbewoog richting de bredere straat, voelde zij voor het eerst sinds haar aankomst in Grantebidge een andere vorm van urgentie. Dit was geen eenvoudige strijd tussen twee krijgers op open terrein. Dit was een spel waarin vertrouwen werd gemanipuleerd en waar macht lag in perceptie.

Zij keek omhoog naar de donkere lucht boven de stad en besepte dat Grantebidge geen neutrale grond meer was.

Het was een schaakbord.

En Jørgen had al stukken geplaatst die zij pas net begon te zien.

Toch had hij één fout gemaakt.

Hij had onderschat hoe snel zij leert wanneer zij wordt uitgedaagd.

En vanaf dit moment zou zij niet langer reageren op zijn zetten.

Zij zou hem dwingen de volgende te doen.

8. de Man Die Wachtte

De ochtend na haar ontdekking brak koud en helder aan, alsof de hemel geen enkele betrokkenheid voelde bij de spanning die zich onder haar uitstreckte. Grantebidge ontwaakte langzaam, maar de stad droeg nog steeds de schaduw van de moord die haar handelsritme had verstoord. De wachters stonden al vroeg op hun posten, terwijl handelaren hun deuren openden met een voorzichtigheid die eerder ontbrak.

Kimhildá wist dat zij nu twee gevaren had in plaats van één. Jørgen bewoog zich berekenend en had steun binnen de stad, maar Leofric was slechts een radertje in een groter mechanisme van invloed en belangen. Een stad als Grantebidge functioneert niet alleen op basis van handel, maar op basis van wie die handel controleert.

Zij besloot het hart van die controle op te zoeken.

Het grote huis van Aldred Mercian stond aan de rand van het marktplein, iets hoger gelegen dan de omliggende gebouwen alsof het bewust boven de stad wilde uittorenen. Aldred was geen krijger en geen smid, maar een man die macht bezat via graanvoorraden, handelscontracten en schulden die anderen bij hem hadden uitstaan. Wie in Grantebidge wilde handelen, deed dat uiteindelijk met zijn goedkeuring of onder zijn toezicht.

Kimhildá had zijn naam meerdere keren gehoord sinds haar aankomst, maar zij had hem nog niet ontmoet. Zij wist dat hij de moord niet als persoonlijk verlies zou zien, maar als verstoring van stabiliteit. Stabiliteit is waardevoller dan loyaliteit voor mannen die hun rijkdom bouwen op voorspelbaarheid.

Zij werd niet direct toegelaten, maar haar naam opende uiteindelijk de deur.

Aldred zat achter een zware houten tafel en keek haar aan met een blik die noch vijandig noch vriendelijk was. Hij was een man van

middelbare leeftijd met ogen die gewend waren aan het wegen van mensen als goederen. Zijn handen waren schoon, maar zijn macht was zichtbaar in de manier waarop anderen in de ruimte hun adem inhielden wanneer hij sprak.

Hij liet haar uitspreken voordat hij zelf iets zei.

Zij vertelde hem dat zij geen belang had bij chaos in zijn stad en dat zij zelf onderzocht wie verantwoordelijk was voor de moord. Zij liet de naam van Jørgen niet vallen, maar zij suggereerde dat de bijl naast het lichaam bedoeld was als signaal en niet als bewijs. Aldred luisterde zonder haar te onderbreken en tikte langzaam met zijn vingers op de tafel.

Toen zij klaar was, leunde hij licht naar voren.

U denkt dat u de enige bent die hier wordt bespeeld, zei hij rustig.

De woorden troffen haar niet als aanval, maar als waarschuwing.

Hij vertelde haar dat Eadric in de weken voor zijn dood betrokken was geweest bij onderhandelingen over een herverdeling van handelsroutes langs de rivier. Die herverdeling zou sommige mannen rijker maken en anderen hun positie ontnemen. Hij noemde geen namen, maar de implicatie was duidelijk.

Dit ging mogelijk niet alleen om wraak.

Dit ging om macht.

Aldred keek haar strak aan en zei dat hij geen belang had bij een persoonlijke strijd tussen Noordelingen op zijn grondgebied, maar dat hij wel belang had bij het behouden van controle over wie als schuldige werd gezien. Hij liet doorschemeren dat hij informatie bezat die zowel haar als haar tegenstander kon schaden, afhankelijk van hoe de komende dagen zich zouden ontwikkelen.

Kimhildá begreep dat hij geen bondgenoot was.

Maar ook geen vijand.

Hij was iets gevaarlijkers.

Hij was een man die wachtte tot het evenwicht zich in zijn voordeel verschoof.

Later die dag hoorde zij dat Jørgen eveneens was uitgenodigd voor een gesprek in hetzelfde huis. Het nieuws verspreidde zich snel onder wachters en handelaren, omdat iedere ontmoeting met Aldred als belangrijk werd beschouwd. Dit betekende dat Jørgen niet slechts als jager in de stad bewoog, maar als speler die ook door machthebbers werd gezien.

De derde speler had zich niet zojuist gemeld.

Hij had altijd al bestaan.

En hij keek toe hoe twee roofdieren elkaar inschatten.

Toen Kimhildá het huis verliet, voelde zij dat de grond onder haar positie subtiel was verschoven. Jørgen wilde haar isoleren en Leofric manipuleerde geruchten, maar Aldred bezat iets dat gevaarlijker was dan beide samen.

Invloed.

Als hij besloot dat haar veroordeling de stad zou stabiliseren, zou hij die richting sturen zonder een wapen te hoeven trekken. Als hij besloot dat Jørgen te veel onrust bracht, kon hij hem net zo eenvoudig opofferen.

De strijd was geen rechte lijn meer tussen haar en Jørgen.

Er was een derde kracht ontstaan die wachtte tot één van hen struikelde.

Die avond stond Kimhildá op de brug en keek naar het water dat onder haar door stroomde. Zij wist dat zij niet langer alleen haar vijand moest overleven, maar ook de belangen van een stad die haar eigen veiligheid boven waarheid stelde.

Achter haar, op enige afstand, stond Jørgen eveneens stil en keek naar dezelfde rivier.

En hoger in het grote huis brandde nog steeds licht.

Aldred keek uit over zijn stad.

En glimlachte.

9. de Voorwaarde Van Macht

Het grote huis van Aldred Mercian stond stil en zwaar in de namiddagzon, alsof het gebouw zelf begreep dat binnen zijn muren beslissingen werden genomen die verder reikten dan handel alleen. Wachters stonden bij de ingang met een alertheid die niet overdreven maar wel nadrukkelijk aanwezig was. Iedereen in Grantebridge wist inmiddels dat wanneer Aldred iemand riep, het geen uitnodiging was maar een opdracht.

Kimhildá werd als eerste binnengeleid en bleef in het midden van de hal staan zonder zich te laten intimideren door de ruimte die bewust imposant was ontworpen. De houten balken boven haar hoofd waren dik en donker, en het licht viel slechts gedeeltelijk door smalle vensters waardoor de ruimte half in schaduw bleef. Zij zag dat de opstelling van de stoelen geen toevallige plaatsing was, maar een toneel waarop macht werd uitgespeeld.

Enkele ogenblikken later werd ook Jørgen binnengebracht.

Hij keek haar niet aan toen hij de hal betrad, maar zijn aanwezigheid vulde de ruimte op een manier die zelfs de wachters onbewust gespannen maakte. De deur werd achter hem gesloten en het geluid van het hout dat in het slot viel klonk harder dan nodig was.

Aldred zat al op zijn plaats en keek naar hen beiden alsof hij twee handelswaar voor zich had liggen die zorgvuldig moest worden gewogen. Zijn gezicht droeg geen vijandigheid, maar ook geen warmte, en zijn handen lagen ontspannen op de armleuningen van zijn stoel.

Ik heb jullie hier niet geroepen om jullie persoonlijke strijd te beslechten, begon hij zonder stemverheffing, maar om mijn stad te beschermen tegen een conflict dat groter dreigt te worden dan jullie beiden beseffen.

Kimhildá antwoordde niet direct, maar zij voelde dat dit gesprek verder zou gaan dan beschuldigingen over een bijl in een steeg. Jørgen bleef

zwijgen en wachtte af, omdat hij begreep dat informatie waarde heeft wanneer zij wordt gedoseerd.

Aldred liet zijn blik eerst rusten op Kimhildá voordat hij sprak.

De handel in deze stad is verstoord, zei hij, niet alleen door de moord, maar door de geruchten die zich verspreiden onder mensen die voordeel zien in verdeeldheid.

Hij draaide zich vervolgens naar Jørgen.

En u, voegde hij toe, bent niet de enige die met doel hierheen is gereisd.

De woorden waren zorgvuldig gekozen en lieten ruimte voor interpretatie.

Aldred stond langzaam op en liep naar een tafel waarop enkele verzegelde documenten lagen. Hij verbrak één van de zegels en haalde een stuk perkament tevoorschijn dat hij voor hen neerlegde.

Dit, zei hij, is een overeenkomst die Eadric in de afgelopen weken heeft voorbereid met een groep handelaren uit het oosten.

Kimhildá boog zich iets naar voren zonder het perkament aan te raken. Zij zag dat het ging om een herverdeling van routes langs de rivier die bepaalde families in Grantebridge aanzienlijk rijker zouden maken en andere vrijwel buitenspel zouden zetten.

Jørgen keek slechts kort naar het document en begreep meteen wat dit betekende.

De moord was geen geïsoleerde daad.

De moord was een verschuiving van macht.

Aldred keek hen beiden strak aan.

Eadric stond op het punt een balans te verstoren die ik jarenlang heb bewaakt, zei hij kalm, en zijn dood heeft dat proces versneld zonder dat duidelijk is wie daar werkelijk voordeel bij heeft.

Er viel een stilte waarin slechts het knetteren van een haardvuur hoorbaar was.

Ik weet dat jullie elkaar zoeken, vervolgde Aldred, maar ik weet ook dat jullie niet de enigen zijn die hier een spel spelen.

Hij stapte dichterbij en zijn stem werd iets lager.

Als jullie elkaar bevechten terwijl iemand anders de touwtjes in handen neemt, dan verliezen jullie beiden meer dan alleen eer.

Kimhildá voelde dat dit geen morele les was, maar een voorstel.

Wat stelt u voor, vroeg zij uiteindelijk.

Aldred antwoordde zonder aarzeling.

Jullie werken samen totdat de werkelijke drijvende kracht achter deze moord zichtbaar wordt, en pas daarna beslissen jullie hoe jullie onderlinge kwestie wordt opgelost.

Jørgen keek haar voor het eerst recht aan sinds zij in de hal stonden.

Er lag geen zachtheid in zijn blik, maar ook geen onmiddellijke afwijzing.

En als wij weigeren, vroeg hij.

Aldred glimlachte nauwelijks merkbaar.

Dan zal ik gedwongen zijn maatregelen te nemen die geen van jullie zal bevallen, en dan wordt de moord opgelost op een manier die mijn stad stabiliseert, ongeacht wie daar het meest onder lijdt.

De dreiging was niet luid, maar volledig geloofwaardig.

Kimhildá wist dat Aldred de macht had om haar als schuldige aan te wijzen als dat de handel zou redden. Jørgen begreep dat hij in een stad zonder bondgenoten weinig speelruimte had wanneer poorten gesloten bleven.

Dit was geen verzoek, dit was een kooi binnen een kooi.

Na enkele ademhalingen waarin niemand sprak, knikte Kimhildá langzaam.

Ik werk samen zolang het nodig is, zei zij, maar ik vergeet niets.

Jørgen antwoordde met een bijna onmerkbaar beweging van zijn hoofd.

Evenmin ik.

Aldred liet zich weer in zijn stoel zakken en sloot het perkament alsof de eerste fase van zijn plan voltooid was.

Dan beginnen jullie vanavond, zei hij rustig, want wie achter deze moord zit, beweegt sneller dan jullie denken.

Toen zij de hal verlieten en de avondlucht hen omhulde, stond er geen vertrouwen tussen hen.

Alleen noodzaak.

De stad was geen jachtgebied meer, het was een veld van verborgen belangen.

En nu moesten twee vijanden naast elkaar lopen, maar ergens in de schaduw luisterde iemand mee.

En die had niet gerekend op samenwerking.

10. Onder Dezelfde Schaduw

De nacht lag zwaar over Grantebidge toen Kimhildá de afgesproken plek bij de rivier bereikte. De stad was stiller dan normaal, maar niet vredig, want stilte na een moord is nooit neutraal. Wachters patrouilleerden in tweetallen langs de bruggen en het water gleed donker onder hen door als een spiegel die niets wilde prijsgeven.

Jørgen stond al bij de houten aanlegplaats toen zij naderde, zijn silhouet scherp tegen het bleke maanlicht dat over de rivier viel. Hij draaide zich niet direct om, maar zij wist dat hij haar komst had gehoord voordat haar laarzen het hout raakten. Er lag geen begroeting in de lucht, alleen een gedeelde erkenning dat dit moment niet uit vrije wil was ontstaan.

Wij beginnen bij de opslagplaatsen, zei zij zonder omwegen.

Hij knikte kort en stapte naast haar zonder dichterbij te komen dan nodig was. Hun schouders raakten elkaar niet, maar de afstand tussen hen voelde smaller dan de ruimte toeliet. Twee vijanden die naast elkaar lopen dragen meer spanning dan twee die tegenover elkaar staan.

Zij bewogen zich door de smalle steegjes richting de graanopslag waar zij eerder Leofric had gehoord spreken. Het licht van enkele olielampen wierp lange schaduwen tegen de houten wanden, waardoor elke beweging groter leek dan zij was. Kimhildá luisterde niet alleen naar de omgeving, maar ook naar het ritme van Jørgens ademhaling en het geluid van zijn stappen.

Hij merkte haar observatie op zonder dat zij het benoemde.

Je vertrouwt mij niet, zei hij rustig terwijl zij een hoek omsloegen.

Vertrouwen is geen geschenk dat ik uitdeel in het donker, antwoordde zij zonder haar pas te vertragen.

Hij gaf geen tegenreactie, maar zijn blik gleed langs de daken alsof hij andere mogelijkheden in overweging nam.

Bij de opslagplaats bleef zij staan en wees naar de zijkant van het gebouw waar modder nog niet volledig was opgedroogd. Zij knielde en bestudeerde opnieuw de afdruk die zij eerder had gezien. Jørgen hurkte enkele passen verder en volgde haar blik zonder haar te hinderen.

Dit is geen laars van een boer, zei zij zacht, en ook geen standaarduitrusting van een stadswachter.

Hij boog iets dichterbij zonder haar aan te raken.

De hiel is beschadigd, zei hij, maar niet oud.

Zij keek hem kort aan.

Dat zie ik ook.

Hun ogen bleven een fractie van een seconde langer op elkaar rusten dan nodig was.

Hij begrijpt wat hij ziet, dacht zij.

Dat maakt hem gevaarlijker.

Zij stonden tegelijk op toen zij een geluid hoorden aan de achterkant van het gebouw. Het was geen openlijke beweging, maar een subtiele verschuiving van hout tegen hout. Beiden trokken hun wapens niet, maar hun lichamen spanden zich onmiddellijk aan.

Jørgen bewoog zich langs de muur terwijl Kimhildá de tegenovergestelde zijde nam. Zonder afspraken of woorden hadden zij zich instinctief verdeeld. Dit was geen vertrouwen, maar ervaring die overeenkwam.

Zij bereikten tegelijkertijd de achterzijde van het gebouw.

Een deur stond op een kier.

Het licht binnen was zwak en flakkerde onregelmatig, alsof iemand zich daar nog bevond.

Kimhildá keek hem aan en hij gaf een minimale knik.

Zij duwde de deur langzaam verder open en stapte naar binnen met haar bijl laag maar klaar. De ruimte rook naar graan en nat hout, maar ook naar iets scherpers dat niet bij opslag hoorde.

Op de vloer lag een leren tas die niet zorgvuldig was afgesloten.

Jørgen hurkte neer en opende de tas zonder haar toestemming te vragen.

Binnen lagen meerdere documenten, verzegeld met een merkteken dat Kimhildá niet herkende.

Dit is geen gewone handel, zei hij terwijl hij één van de zegels bekeek.

Zij nam een van de documenten en brak het zegel zonder aarzeling.

De tekst beschreef een nieuwe overeenkomst over rivierbelasting en bescherming, ondertekend door namen die zij slechts vaag kende maar die duidelijk verbonden waren aan rivaliserende handelsfamilies. Het document was gedateerd enkele dagen vóór Eadric was vermoord.

Dit was gepland, zei zij langzaam.

Niet de moord alleen, antwoordde Jørgen, maar de verschuiving daarna.

Er klonk plotseling een snelle voetstap buiten het gebouw.

Zonder woorden draaiden zij zich tegelijk om.

Een man rende weg langs de achterzijde van de opslagplaats, duidelijk verrast door hun aanwezigheid. Kimhildá zette zich als eerste in

beweging en voelde hoe Jørgen naast haar versnelde zonder een moment te aarzelen.

De achtervolging was kort maar intens.

De man kende de steegjes beter dan zij en probeerde tussen twee gebouwen door te glippen waar de doorgang nauwelijks zichtbaar was. Jørgen sprong vooruit en greep hem bij de mantel voordat hij kon verdwijnen. De man viel hard op de modderige grond en probeerde zich los te rukken, maar Kimhildá stond al boven hem met haar bijl laag gericht.

Wie stuurde jou, vroeg zij zonder haar stem te verheffen.

De man keek tussen hen in alsof hij niet wist wie hij meer moest vrezen.

Ik weet niets, stamelde hij, ik bewaakte alleen de tas.

Jørgen trok hem overeind en drukte hem tegen de muur.

Voor wie, vroeg hij kalm.

De man slikte en keek naar de rand van de straat waar een schaduw kort zichtbaar was voordat zij verdween.

Hij antwoordde niet.

Dat antwoord was al genoeg.

Kimhildá voelde hoe het spel groter werd dan zij had verwacht.

Dit ging niet alleen om wraak.

Niet alleen om macht.

Dit ging om controle over de rivier en de stad.

Toen zij de man meenamen richting het grote huis van Aldred, wist zij dat hun tijdelijke samenwerking hen dichterbij waarheid had gebracht dan afzonderlijke jacht ooit had gekund.

Maar zij wist ook dat wie werkelijk achter deze verschuiving zat, hen beiden waarschijnlijk liever dood zag dan samenwerkend.

En ergens in de duisternis keek iemand toe.

Niet geschrokken.

Maar geïrriteerd.

Want twee vijanden die samen jagen, zijn gevaarlijker dan één.

11. de Naam Die Niemand Hardop Zegt

De hal van Aldred Mercian voelde nog kouder in de nacht dan overdag, alsof het hout de stemmen van eerdere gesprekken had opgeslagen en nu terugkaatste zonder warmte. Kimhildá liep naast Jørgen door de ingang, terwijl twee wachters achter hen de deur sloten met een nadrukkelijke klik die niets met veiligheid te maken had en alles met macht. De gevangene strompelde tussen hen in met gebonden handen, zijn ademhaling gejaagd en onregelmatig alsof hij al wist dat spreken gevaarlijker kon zijn dan zwijgen.

Aldred wachtte niet in de grote hal, maar in een kleinere kamer waar het licht van één olielamp de wanden slechts gedeeltelijk verlichtte. De schaduwen waren daardoor niet zacht, maar scherp, waardoor elke beweging groter leek dan zij werkelijk was. Een tafel stond in het midden, kaal op enkele perkamenten na, en op de achtergrond stond een man die Kimhildá niet herkende maar die duidelijk geen gewone wachter was.

Aldred keek eerst naar de gevangene en daarna naar Kimhildá en Jørgen alsof hij hun gezichten las zoals hij contracten las. Zijn stem bleef rustig toen hij vroeg waar zij de man hadden gevonden en wat zij hadden aangetroffen in de opslagplaats. Kimhildá beschreef de leren tas en de verzegelde documenten, maar zij noemde bewust niet alles wat zij had gezien, omdat zij wist dat Aldred informatie opslaat als goud.

Jørgen sprak nauwelijks, maar wanneer hij iets zei, deed hij dat met een precisie die de kamer stil maakte. Hij benoemde de voetafdruk, de positionering van de tas en het feit dat de man probeerde te vluchten zodra hij hen zag. Aldred knikte langzaam en liet het lijken alsof dit slechts bevestigde wat hij al vermoedde.

De gevangene werd op een stoel gezet en de touwen werden niet losgemaakt, maar strakker getrokken om te voorkomen dat hij zou bewegen. Zijn gezicht was bleek in het lamplicht en zijn ogen flitsten steeds naar de deur, alsof hij verwachtte dat iemand elk moment zou binnenkomen om hem het zwijgen op te leggen. Kimhildá zag de angst

en begreep dat deze man niet alleen bang was voor straf, maar bang was voor een specifieke persoon.

Aldred boog iets naar voren en sprak met een stem die zacht bleef, maar die zich in de ruimte nestelde als rook.

Je hebt vannacht iets bewaakt dat niet van jou was, zei hij rustig, en je hebt je leven verbonden aan mensen die jou niet zullen redden.

De gevangene slikte zichtbaar en schudde zijn hoofd alsof hij een gedachte probeerde weg te duwen die toch terugkwam. Hij zei dat hij slechts een boodschap moest doorgeven en dat hij niet wist wat de documenten betekenden. Aldred antwoordde dat niemand in zijn stad zomaar documenten bewaakt die verzegeld zijn met onbekende merktekens, tenzij iemand boven hem dat zo heeft beslist.

Kimhildá keek naar het merkteken dat op één van de zegels was achtergebleven en voelde hoe haar maag zich licht aanspande. Het was geen symbool dat zij herkende uit haar eigen wereld, maar het was wel zorgvuldig gekozen, omdat het niet leek op de gebruikelijke tekens van lokale handelshuizen. Dit voelde als iets dat van verder kwam, van een netwerk dat niet afhankelijk was van één stad.

Jørgen stapte iets dichterbij en keek de gevangene strak aan.

Wie gaf jou de tas, vroeg hij rustig, en wie vertelde jou waar je moest wachten.

De gevangene keek naar Jørgens gezicht alsof hij voor het eerst beseftte dat stilte hier geen bescherming meer bood. Hij opende zijn mond, sloot hem weer en ademde zwaar door zijn neus alsof hij zijn woorden eerst moest overleven voordat hij ze kon uitspreken.

Aldred liet hem geen tijd om zich te herpakken.

Als jij nu spreekt, zei Aldred kalm, dan kan ik jou beschermen tegen de stad, tegen de wachters, en tegen de menigte die een schuldige wil.

De gevangene begon te lachen zonder humor, een korte schokkerige lach die uit angst werd geboren.

Beschermen, zei hij met een schorre stem, niemand beschermt iemand tegen hem.

Kimhildá voelde hoe de ruimte nog stiller werd, omdat iedereen in de kamer beseftte dat de gevangene niet sprak over een gewone vijand. Aldred vroeg hem wie hij bedoelde, maar de gevangene keek naar de grond alsof zelfs een naam uitspreken al een misdaad was.

Jørgen kneept zijn ogen iets samen en zijn stem bleef vlak.

Noem hem, zei hij rustig, want anders ben jij dood voordat de ochtend komt.

De gevangene hief zijn hoofd en keek Kimhildá aan met ogen die nat glansden.

Hij komt uit het oosten, fluisterde hij, en hij koopt mensen zoals jij ijzer koopt.

Kimhildá voelde een koude golf door haar borst trekken, omdat zij begreep dat dit geen dorpsvetes meer waren en geen simpele wraak. Aldred vroeg welke naam bij die beschrijving hoorde, maar de gevangene keek nu niet meer naar Aldred, alsof hij hem plotseling als onbelangrijk beschouwde.

Hij keek naar Kimhildá en fluisterde uiteindelijk een naam die nauwelijks hoorbaar was, maar die toch de kamer vulde.

Ealduwlf.

De naam viel als een zware steen in stil water.

Aldred verstijfde net lang genoeg om verraden te worden door een minimale verandering in zijn ademhaling. Jørgen liet niets zien, maar

Kimhildá zag hoe zijn hand dicht bij zijn mes bewoog alsof hij onbewust reageerde op de klank. De onbekende man achter Aldred bewoog eveneens, een halve stap, alsof deze naam ook voor hem risico betekende.

Kimhildá keek Aldred aan en zag voor het eerst iets dat dicht bij echte spanning kwam in zijn ogen. Dit was geen naam die men lichtvaardig noemde, en dat betekende dat Ealdwulf niet slechts een handelaar was. Dit was iemand met netwerk, middelen en invloed buiten de grenzen van Grantebriðge.

De gevangene ademde zwaar en wilde meer zeggen, maar op dat moment klonk er buiten een doffe klap tegen hout, gevolgd door het geluid van snelle voetstappen in de gang. De olielamp flakkerde alsof de lucht zich verplaatste door een plotselinge opening. Eén van de wachters draaide zich om, maar hij was te laat.

Een korte flits van beweging bij de deuropening.

Een werpmes.

Het staal sloeg met een droge precisie in de hals van de gevangene, precies daar waar spreken onmogelijk wordt zodra lucht de verkeerde weg kiest. De man greep naar zijn keel, zijn ogen wijd van schrik, terwijl bloed tussen zijn vingers door gleed en in snelle druppels op de houten vloer viel.

Kimhildá sprong vooruit, maar de schaduw was al verdwenen in de gang voordat zij de deur bereikte. Jørgen rende achter haar aan, niet om haar te helpen, maar om de dader te vinden. Zij zag slechts het einde van een donkere mantel die een hoek omsloeg en verdween tussen de wachters die te laat reageerden.

Toen zij terugkwam, lag de gevangene half op de vloer, zijn lichaam schokkend in een laatste poging om lucht te vinden. Aldred bleef staan zonder te schreeuwen, maar zijn gezicht was strak en bleek in het

lamplicht. Kimhildá knielde bij de man en hoorde een natte gorgel die geen woorden meer droeg.

De naam was uitgesproken.

Maar de waarheid was afgekapt.

Kimhildá keek naar Jørgen toen hij terugkwam, zijn ogen donker en onleesbaar.

Dit was niet alleen jouw spel, zei zij langzaam.

Jørgen antwoordde niet direct, maar zijn blik ging naar de deur en naar de gang alsof hij nu pas begreep hoe groot het web was.

Nee, zei hij uiteindelijk, en zijn stem klonk kouder dan eerder die avond.

Dit is groter dan jij en ik.

Aldred zei niets, maar zijn stilte was nu geen machtsmiddel meer.

Het was een teken dat hij wist hoe gevaarlijk de naam was die zojuist was uitgesproken.

Buiten bleef Grantebrið in het donker liggen, onwetend van de naam die zojuist was gefluisterd en van het bloed dat nu de vloer van een machtskamer kleurde. Kimhildá stond op en voelde hoe de samenwerking tussen haar en Jørgen niet hechter was geworden, maar noodzakelijker dan ooit.

En ergens in de stad, in een schaduw die niet bij een lamp hoorde, wist iemand dat de volgende stap nu sneller moest komen.

12. Voor Zonsopgang

De deur van de kleine kamer stond nog open toen Aldred hen afzonderlijk wenkte, weg van de wachters en weg van de vloer waar het bloed van de gevangene nog donker glansde in het lamplicht. Zijn gezicht had zijn gebruikelijke beheersing grotendeels hervonden, maar in zijn ogen lag een berekening die sneller werkte dan voorheen. Hij sprak niet luid, want muren hebben oren wanneer namen als Ealdwulf in de lucht hangen.

Jullie vertrekken vóór zonsopgang, zei hij zonder omweg.

Kimhildá keek hem strak aan en zag dat dit geen verzoek was maar een besluit dat al was genomen. Jørgen bleef zwijgend, maar zijn lichaamshouding verschoof subtiel naar alertheid, alsof hij al rekende met de mogelijkheden die buiten deze muren wachtten. Aldred vervolgde dat de moord op de gevangene binnen zijn huis niet onopgemerkt zou blijven en dat iemand had bewezen dat zijn invloed niet absoluut was.

Als jullie hier blijven, zei Aldred, dan wordt mijn stad het slagveld van een strijd die niet door mij wordt gecontroleerd.

Kimhildá begreep dat dit geen daad van bescherming was, maar van zelfbehoud. Aldred wilde geen open conflict binnen zijn muren waarin hij gedwongen zou worden partij te kiezen. Jørgen vroeg rustig of dit betekende dat zij als schuldigen werden gezien, maar Aldred schudde zijn hoofd.

Jullie zijn geen schuldigen, zei hij, maar jullie zijn katalysatoren.

Het woord bleef hangen in de ruimte als een vonk die nog geen brand veroorzaakte maar wel brandbaar materiaal aanwees.

Er zijn mannen die wachten tot jullie elkaar vernietigen, vervolgde Aldred, maar er zijn er ook die liever zien dat jullie samen verdwijnen.

Kimhildá voelde dat de tijd zich versnelde zonder dat de klok zichtbaar tikte. De naam Ealdwulf had iets wakker gemaakt dat niet langer verborgen kon blijven. Als deze man werkelijk zo invloedrijk was als de gevangene had gefluisterd, dan betekende hun aanwezigheid in Grantebridge nu gevaar voor iedereen die hen onderdak bood.

Jørgen keek Aldred lang aan.

Waarom helpt u ons, vroeg hij zonder verwijt.

Aldred antwoordde zonder aarzeling.

Omdat ik liever heb dat jullie buiten mijn muren sterven dan binnen.

Er lag geen ironie in zijn stem.

Alleen waarheid.

De nacht buiten was kouder geworden toen zij het grote huis verlieten via een achteringang die normaal werd gebruikt voor discrete leveringen. Twee paarden stonden klaar in de schaduw van een schuur en een kleine zak met proviand was aan één van de zadels bevestigd. Aldred had zijn beslissing snel uitgevoerd, wat betekende dat hij dit scenario al had overwogen voordat de gevangene was gestorven.

Kimhildá controleerde het zadel en de riemen zonder woorden te verspillen. Jørgen keek naar de daken rondom hen alsof hij zocht naar silhouetten die zich tegen de hemel aftekenden. De stad leek stil, maar zij wisten beiden dat stilte in dit uur niet gelijkstaat aan veiligheid.

Zodra zij zich in beweging zetten richting de noordelijke poort, voelden zij hoe de lucht anders werd. Geen openlijke alarmkreet, geen geschreeuw, maar een subtiele verandering in ritme. Een deur die te snel werd gesloten. Een wachter die net iets te lang keek.

Zij bereikten de poort zonder tegengehouden te worden, wat Kimhildá meer verontrustte dan geruststelde. Aldred had duidelijk opdracht

gegeven om hen ongehinderd te laten passeren. Dat betekende dat anderen misschien al wisten dat zij zouden vertrekken.

Toen zij de brug overstaken en het laatste hout van de stad achter zich lieten, klonk in de verte het zachte geluid van hoeven dat niet van hun paarden afkomstig was.

Jørgen hoorde het tegelijk.

Wij worden gevolgd, zei hij zonder om te kijken.

Kimhildá versnelde haar paard niet onmiddellijk, omdat plotselinge beweging in open terrein een uitnodiging kan zijn. Zij luisterde naar het ritme achter hen en telde het aantal hoeven in stilte. Het waren er minstens vier, mogelijk meer.

Ealdwulf weet het al, zei zij zacht.

Of iemand wil dat wij denken dat hij het weet, antwoordde Jørgen.

De weg buiten Grantebidge liep eerst door lage velden waar mist zich ophoopte boven vochtige grond. Het maanlicht was diffuus en maakte het moeilijk om afstand precies in te schatten. De hoeven achter hen kwamen dichterbij, niet snel genoeg voor een directe aanval, maar snel genoeg om duidelijk te maken dat dit geen toevallige reizigers waren.

Zij bereikten een smalle bosrand waar de weg zich splitste in twee paden. Zonder woorden stuurde Kimhildá haar paard het smallere pad in dat minder zichtbaar was vanaf de hoofdroute. Jørgen volgde onmiddellijk, wat haar bevestigde dat hij de omgeving net zo snel las als zij.

Takjes kraakten achter hen.

Een fluittoon sneed door de nacht.

Een pijl sloeg in een boom vlak naast hen en bleef trillend in het hout steken.

Dat was geen waarschuwing.

Dat was een begin.

Jørgen draaide zich half om in het zadel en wierp een mes richting de plek waar de schaduw zich had bewogen. Er klonk een doffe kreet, gevolgd door het geluid van een lichaam dat tegen struiken viel. Kimhildá trok haar bijl en liet haar paard iets vertragen zodat zij beter kon manoeuvreren tussen de bomen.

Nog twee ruiters braken door de mist en kwamen schuin op hen af. Hun gezichten waren bedekt met donkere doeken en hun bewegingen waren te gecoördineerd om gewone struikrovers te zijn. Dit waren mannen die wisten wie zij volgden.

Kimhildá draaide haar paard abrupt en liet haar bijl neerhalen met een kracht die door leer en vlees sneed alsof beide geen weerstand boden. Bloed spatte donker in het maanlicht en het paard van haar aanvaller steigerde voordat het dier zijn ruiter verloor. Jørgen had ondertussen de tweede man van zijn zadel getrokken en sloeg hem tegen de grond met een beweging die efficiënt en zonder aarzeling was.

De overgebleven ruiters trokken zich niet terug.

Zij cirkelden.

Dat betekende dat dit geen simpele hinderlaag was.

Dit was een test.

Kimhildá voelde hoe haar ademhaling versnelde terwijl zij haar paard tussen twee bomen door stuurde en een tweede aanval pareerde. Een zwaard gleed langs haar armguard en liet een schram achter op het leer, maar drong niet door tot haar huid. Zij reageerde met een korte, directe

slag die de keel van haar tegenstander openlegde voordat hij zijn evenwicht kon hervinden.

Jørgen vocht op enkele meters afstand en zijn bewegingen waren niet woedend maar berekend. Hij leek de ruimte te meten voordat hij toesloeg, alsof hij niet alleen vocht tegen mannen maar tegen een patroon dat hij probeerde te begrijpen.

Toen de laatste aanvaller zich terugtrok en verdween tussen de bomen, bleef de stilte plotseling zwaar achter.

Kimhildá keek naar Jørgen en zag dat ook hij begreep wat dit betekende.

Dit was geen spontane jacht.

Iemand had geweten dat zij vóór zonsopgang zouden vertrekken.

Iemand had geweten welke poort zij zouden nemen.

Dat kan alleen via Aldred of via zijn wachters, zei zij langzaam.

Of via iemand die hoger staat dan Aldred, antwoordde Jørgen.

De mist trok zich langzaam terug terwijl de eerste grijze gloed van de ochtend zich aankondigde aan de horizon. Zij stonden tussen lichamen die nog warm waren en paarden die nerveus snoeven in de koele lucht.

Dit was geen waarschuwing meer.

Dit was oorlog die net begonnen was.

En Ealdwulf had zojuist laten zien dat hij sneller bewoog dan zij hadden gedacht.

13. de Scheur In De Alliantie

De eerste gloed van de ochtend hing nog laag boven de bomen toen Kimhildá tussen de lichamen van de gevallen aanvallers liep. De mist trok langzaam op en onthulde wat de nacht had verborgen, waaronder bloedsporen, kapotte takken en afdrukken van hoeven die zich mengden met modder. Het bos was stil op een manier die niet natuurlijk was, alsof zelfs vogels begrepen dat hier meer was gebeurd dan een eenvoudige overval.

Jørgen stond enkele passen verder en controleerde het lichaam van de man die hij zelf had neergehaald. Zijn bewegingen waren efficiënt en zonder emotie, alsof hij slechts bevestigde wat hij al wist. Kimhildá keek niet naar hem, maar naar de uitrusting van een andere aanvaller die half onder een struik lag.

Zij knielde neer en begon de riemen van zijn harnas los te maken.

Het leer was van degelijke kwaliteit en de gespen waren niet van lokaal maaksel, wat bevestigde dat dit geen willekeurige bandieten waren. Zij opende de binnenzijde van de mantel en vond daar een kleine leren zak die zorgvuldig was vastgenaaid aan de voering.

Zij sneed de zak open met haar mes.

Binnen lag een metalen ring met een inscriptie die zij onmiddellijk herkende.

Het was geen eenvoudige versiering.

Het was een symbool dat zij eerder had gezien.

Niet bij de aanvallers.

Maar bij Jørgen.

Zij stond langzaam op en draaide zich naar hem om.

Hij merkte haar blik en kwam enkele passen dichterbij zonder haast te tonen. Zijn gezicht was nog steeds onbewogen, maar zij zag hoe zijn ogen kort naar haar hand gleden waar de ring lag.

Waar heb je die gevonden, vroeg hij rustig.

Bij hem, antwoordde zij zonder haar stem te verheffen.

Hij keek naar het lichaam en daarna weer naar de ring.

Dat betekent niets, zei hij.

Zij stapte dichterbij zodat het ochtendlicht beter op het metaal viel.

Dit teken, zei zij langzaam, is niet gebruikelijk in Engeland.

Het is van het noorden.

Hij zweeg.

Zij herinnerde zich hoe zij enkele dagen eerder een soortgelijk merkteken had gezien op de binnenzijde van zijn riem toen hij zijn mantel had verschoven. Het was geen openlijk teken van een orde, maar een persoonlijke markering die vaak wordt gebruikt door krijgers die hun loyaliteit aan een kleine kring tonen.

Dit is van jouw mannen, zei zij uiteindelijk.

Zijn blik werd scherper.

Niet mijn mannen, antwoordde hij.

Mijn vroegere kring.

Het verschil was klein.

Maar niet onbelangrijk.

Zij voelde hoe een koude spanning tussen hen in groeide.

Hoe wisten zij dat wij vóór zonsopgang zouden vertrekken, vroeg zij zonder beschuldiging in haar toon.

Hij keek niet weg.

Dat wist alleen Aldred en iedereen die hem diende, zei hij.

En jij, zei zij.

Zijn kaken spanden zich kort aan.

Denk je werkelijk dat ik dit zou organiseren terwijl ik naast jou reed, vroeg hij rustig.

Dat is precies wat iemand zou doen die vertrouwen wil winnen, antwoordde zij.

Er viel een stilte die niet werd verbroken door wind of vogels.

De afstand tussen hen was klein, maar voelde groter dan eerder die nacht.

Hij zette een stap naar voren.

Als ik jou had willen doden, zei hij laag, dan had ik dat al kunnen doen voordat wij de stad verlieten.

Dat was waar.

En toch bleef de ring in haar hand zwaar aanvoelen.

Zij liep langs hem heen en inspecteerde de overige lichamen, zoekend naar een tweede bevestiging. Op de onderarm van een andere aanvaller vond zij een dunne inkerving in het leer van de armguard, hetzelfde symbool dat op de ring stond gegraveerd.

Twee keer.

Dat was geen toeval.

Jørgen volgde haar blik en vloekte zacht onder zijn adem.

Dat is geen bevel van mij, zei hij, maar iemand gebruikt wat ooit van mij was.

Zij keek hem strak aan.

Waarom zouden zij dat doen.

Omdat iemand wil dat jij twijfelt, antwoordde hij.

De woorden waren logisch.

Maar logica is niet altijd sterker dan bewijs.

Kimhildá voelde hoe de balans van hun samenwerking begon te verschuiven. Zij had respect opgebouwd voor zijn vaardigheden en zijn koele manier van denken, maar respect is kwetsbaar wanneer bewijs tegen je spreekt. De naam Ealdwulf hing nog in haar gedachten als een schaduw die groter werd naarmate zij er langer naar keek.

Als dit een spel is, zei zij langzaam, dan speel jij het goed.

Zijn blik werd donkerder.

Ik speel geen spel waarin mijn eigen mensen sterven zonder reden, antwoordde hij.

Zij wist niet of dat waarheid was.

En dat was precies het probleem.

Het bos werd langzaam lichter terwijl de zon verder opkwam, maar tussen hen werd het donkerder. Vertrouwen was nooit volledig aanwezig geweest, maar nu was het actief beschadigd.

Zij draaide zich om en liep naar haar paard zonder hem nog aan te kijken.

Wij blijven samen tot Ealdwulf zichtbaar wordt, zei zij uiteindelijk, maar vanaf nu vertrouw ik niets dat van jou komt.

Hij antwoordde niet direct.

Goed, zei hij na enkele seconden.

Dan vertrouw ik niets dat van jou komt.

De woorden waren geen dreiging.

Maar een scheur.

En ergens, ver genoeg om onzichtbaar te blijven maar dichtbij genoeg om alles te volgen, keek iemand toe die precies dit had gewild.

Twee roofdieren die niet langer volledig naast elkaar liepen.

Maar ook niet ver genoeg uit elkaar om elkaar te verlaten.

En dat maakte hen beide kwetsbaar.

14. de Naam Die Zij Achterliet

Het bos werd dichter naarmate de ochtend verder openbrak en de zon haar eerste stralen tussen de takken door stuurde. Kimhildá en Jørgen reden zwijgend naast elkaar, maar hun stilte was niet gedeeld. De ring in haar tas voelde zwaarder dan staal, alsof bewijs meer gewicht heeft dan wonden.

Zij bereikten een open plek waar oude eiken stonden als wachters van een vergeten pad. De lucht was stil op een manier die niet natuurlijk was, alsof de grond zelf luisterde. Jørgen voelde het eerst en bracht zijn paard tot stilstand zonder waarschuwing.

Wij zijn niet alleen, zei hij zacht maar scherp.

Kimhildá gleed uit het zadel en landde zonder geluid op de vochtige aarde. Haar hand rustte op de steel van haar bijl terwijl zij het bos in keek. Zij zag hem voordat hij sprak.

Arnbjörn stapte tussen de bomen vandaan alsof hij daar altijd had gestaan. Zijn harnas was donker en onversierd, zijn haar strak naar achteren gebonden, zijn blik vast en niet gehaast. Achter hem verschenen nog vier mannen, maar zij bleven op afstand, alsof dit moment niet voor hen bedoeld was.

Jørgen bewoog licht naar voren, maar Arnbjörn hief slechts twee vingers op en zijn mannen bleven staan.

Dit is tussen haar en mij, zei hij kalm.

Kimhildá voelde hoe haar ademhaling veranderde zonder dat zij dat wilde. Zij kende zijn manier van staan, de lichte draai van zijn schouders, de manier waarop hij zijn gewicht verdeelde alsof hij altijd klaar was voor een eerste slag.

Hij keek haar aan.

Lang.

En toen sprak hij haar oude naam uit.

Hildrun.

Het woord was zacht, maar het sneed dieper dan staal.

Jørgen keek van hem naar haar en zag iets wat hij nog niet eerder had gezien. Geen angst, maar herkenning. Geen haat, maar herinnering.

Dat is niet mijn naam, zei zij beheerst.

Hij glimlachte niet.

Dat was het wel toen jij koos, antwoordde hij.

Hij zette enkele stappen dichterbij zonder zijn wapen te trekken. Zijn ogen bleven op haar gericht alsof hij niet alleen haar gezicht zag, maar het verleden dat daarachter lag.

Vertel hem wat jij koos, zei Arnbjörn, terwijl hij kort naar Jørgen keek.

Kimhildá zei niets.

Vertel hem hoe jij de westelijke flank hebt opgeofferd om het pad naar de schepen vrij te maken, vervolgde Arnbjörn kalm.

Jørgens blik verschoof opnieuw naar haar.

Vertel hem hoe jij wist dat wij niet genoeg tijd hadden om iedereen terug te halen, maar toch koos om te vertrekken.

De woorden hingen in de lucht en werden niet onmiddellijk beantwoord.

Wij zouden allemaal gestorven zijn als wij waren gebleven, zei zij uiteindelijk.

Hij knikte langzaam.

Dat klopt, zei hij.

Maar jij koos wie bleef.

Zijn stem werd niet luider, maar zwaarder.

Mijn broer bleef.

Twee mannen onder mijn bevel bleven.

En jij keek mij aan en zei dat het nodig was.

Kimhildá voelde hoe de herinnering zich als een koude stroom door haar lichaam bewoog. Het was geen vergeten moment. Het was een beslissing die zij elke nacht had herhaald zonder dat iemand het wist.

Wij hadden één schip, zei zij.

En te weinig tijd.

Jij koos Engeland boven ons, zei Arnbjörn.

Ik koos overleven, antwoordde zij.

Hij keek haar strak aan.

Jij koos jezelf.

De stilte die volgde was geen stilte van onzekerheid, maar van waarheid die te complex is om eenvoudig te weerleggen.

Jørgen sprak voor het eerst sinds Arnbjörn was verschenen.

Is dit waarom jij voor Ealdwulf vecht, vroeg hij.

Arnbjörn keek hem koel aan.

Ik vecht voor orde, zei hij.

Niet voor leiders die beslissen wie sterft zonder hun naam te onthouden.

Kimhildá trok haar bijl en nam een stap naar voren.

Als jij mij wilt doden, doe het dan nu, zei zij.

Hij trok eindelijk zijn lange bijl, maar zijn beweging was niet gehaast.

Zij vielen tegelijk aan.

Het gevecht was kort maar intens en zonder theatrale gebaren. Hij was sterker dan zij zich herinnerde, maar zij was sneller dan vroeger. Hun wapens sloegen tegen elkaar met harde klappen die door het bos galmden. Hij duwde haar terug tegen een boom en zijn bijlkop raakte haar schouderpantser met genoeg kracht om haar evenwicht te verstoren.

Zij herstelde en sneed langs zijn zij, waardoor zijn leer openscheurde en bloed zichtbaar werd onder het oppervlak.

Hij glimlachte niet.

Maar zijn ogen werden donkerder.

Jørgen wilde ingrijpen, maar Arnbjörns mannen hieven hun wapens licht op als waarschuwing.

Dit is niet jouw strijd, zei één van hen.

Arnbjörn sloeg haar bijl uit haar hand met een krachtige draai en duwde haar op haar knieën. Zijn wapen rustte tegen haar keel. Hij had slechts een kleine beweging nodig om het te beëindigen.

Hildrun, zei hij opnieuw, terwijl hij haar aankeek.

Hij zag geen angst.

Alleen vastberadenheid.

En schuld.

Ik had jou daar moeten laten sterven, zei hij rustig.

Maar dat zou te gemakkelijk zijn geweest.

Hij trok zijn bijl terug.

Sta op.

Jørgen keek hem scherp aan.

Waarom, vroeg hij.

Omdat zij moet zien wat haar keuze heeft voortgebracht, antwoordde Arnbjörn.

Hij stapte achteruit en zijn mannen volgden zonder verdere woorden.

Dit is nog niet voorbij, zei hij voordat hij zich omdraaide.

Ealduwlf bouwt wat jij niet kon.

En wanneer hij klaar is, zal jij begrijpen wat echte orde is.

Hij keek haar nog één keer aan.

Hildrun.

En toen verdwenen zij tussen de bomen.

Kimhildá bleef enkele seconden roerloos staan voordat zij haar bijl oppakte. Haar handen trilden niet, maar haar ademhaling was dieper dan zij wilde toegeven.

Jørgen kwam naast haar staan.

Is het waar, vroeg hij.

Zij keek hem niet aan.

Ik koos wat nodig was, zei zij.

Dat is geen antwoord, zei hij.

Het is het enige dat telt, antwoordde zij.

Maar nu was er iets veranderd.

Niet alleen tussen hen.

Maar binnen haar.

En Arnbjörn had precies bereikt wat hij wilde.

15. het Vuur Boven De Rivier

De vesting lag op een verhoging aan de rand van de rivier, gebouwd uit zware houten palissaden en versterkt met torens die uitkeken over het omliggende land. Kimhildá kende deze plek slechts van geruchten, maar zij begreep onmiddellijk waarom Ealdwulf haar wilde hebben. Wie deze vesting controleerde, beheerste niet alleen de rivier, maar ook de handelsroutes die Wessex met het noorden verbonden.

Rook steeg al op toen zij en Jørgen de heuvel bereikten.

Dit is geen voorbereiding, zei Jørgen laag.

Dit is een begin.

Arnbjörns banier was zichtbaar tussen de bomen beneden, niet opzichtig maar herkenbaar voor wie wist waar hij naar moest kijken. Zijn mannen bewogen georganiseerd en zonder paniek, alsof zij deze aanval al dagen hadden voorbereid. Dit was geen plundering, maar een overname.

Kimhildá voelde hoe haar borst zich aanspande.

Hij bouwt geen chaos, zei zij.

Hij bouwt macht.

Zij zagen hoe een poort werd geramd met een zware balk, gedragen door acht mannen die synchroon bewogen onder bevel. Pijlen vlogen vanaf de torens naar beneden, maar Arnbjörns boogschutters beantwoordden elke schot met berekende precisie. Een verdediger viel van de wal en sloeg levenloos neer in de modder beneden.

Wij kunnen niet blijven toekijken, zei Jørgen.

Zij knikte.

Maar wij vallen niet frontaal aan.

Zij daalden af langs een smal pad dat naar de achterzijde van de vesting leidde, waar de palissade minder hoog was en de aandacht van de verdedigers lag bij de hoofdpoot. Zij sneed een stuk leer van haar riem en bond haar arm steviger vast waar het eerdere gevecht haar had verzwakt.

Toen zij de rand bereikten, zagen zij wat Arnbjörn werkelijk deed.

Hij liet niet iedereen doden.

Hij liet bepaalde mannen sparen.

Handelaars.

Ambachtslieden.

Mensen die nuttig waren.

Hij zuiverde weerstand, maar behield waarde.

Orde, dacht zij.

Zijn orde.

Zij klommen over de achterzijde van de palissade en landden in een binnenhof waar chaos heerste. Een man rende met een brandende fakkel richting een opslagruimte, maar Kimhildá wierp een werpmes dat zich in zijn nek boorde voordat hij het gebouw kon bereiken. Jørgen trok een verdediger van een ladder en brak zijn arm voordat hij hem bewusteloos tegen de grond sloeg.

Het gevecht werd intens toen Arnbjörns mannen hen opmerkten.

Zij vielen niet blind aan, maar sloten hen in een halve cirkel in, zoals wolven dat doen. Kimhildá sloeg haar bijl in de borst van een aanvaller

en voelde hoe warm bloed over haar hand stroomde. Een ander man sneed langs haar flank en liet een diepe snee achter in haar leer, waardoor zij haar tanden op elkaar moest klemmen om geen geluid te maken.

Jørgen vocht naast haar en zijn stijl was anders dan die van Arnbjörn. Hij was sneller, directer, en minder gebonden aan structuur. Hij redde haar toen een speer haar bijna bereikte, maar ontving zelf een snijwond over zijn schouder die zijn mantel rood kleurde.

Toen klonk Arnbjörns stem boven het lawaai.

Stop.

Zijn mannen gehoorzaamden onmiddellijk.

Hij stond op de verhoging bij de binnenplaats en keek neer op het tafereel alsof hij het resultaat al had berekend. Zijn blik gleed naar Kimhildá en bleef daar hangen.

Jij kiest weer, zei hij luid genoeg dat zij het kon horen.

Achter hem werd een groep gevangenen samengebracht, waaronder een jonge jongen die nauwelijks oud genoeg was om een wapen te dragen. Arnbjörns mannen hielden hen vast zonder ze direct te doden.

Kies, zei hij opnieuw.

Kimhildá begreep onmiddellijk wat hij deed.

Hij herhaalde het verleden.

Als zij de aanval voortzette, zouden de gevangenen sterven.

Als zij zich terugtrok, verloor zij de vesting.

Jørgen keek haar aan.

Dit is jouw strijd, zei hij.

Nee, antwoordde zij.

Dit is onze strijd.

Arnbjörn glimlachte niet.

Hij wachtte.

Kimhildá voelde hoe de oude herinnering in haar borst brandde. De westelijke flank. Het ene schip. De keuze.

Zij stapte naar voren.

Laat hen gaan, zei zij.

Of wat, vroeg Arnbjörn kalm.

Of ik maak jouw orde hier vandaag onmogelijk, antwoordde zij.

Hij gaf een handgebaar.

Twee van de gevangenen werden neergeslagen en bleven roerloos liggen in het stof.

Dit is de prijs van leiderschap, zei hij.

Bloed kleefde aan haar handen en aan haar geweten.

En opnieuw moest zij kiezen.

16. de Orde Van Bloed

De binnenplaats van de vesting rook naar rook, ijzer en vers bloed toen de strijd zich verplaatste naar het centrum van het terrein. Arnbjörns mannen hadden de poort volledig opengebroken en de verdediging was ingestort onder het gewicht van georganiseerde druk. Kimhildá stond tussen gevallen lichamen en brandende balken terwijl zij besepte dat dit geen veldslag meer was, maar een zuivering.

Toen klonk er een stem die niet schreeuwde.

Een stem die niet hoefde te schreeuwen.

Ealdwulf stapte de binnenplaats op alsof hij een hof betrad waar alles al was voorbereid voor zijn aankomst. Hij droeg geen overdreven harnas en geen opzichtig teken van macht, maar zijn aanwezigheid trok de aandacht van iedereen die nog stond. Zijn mantel was donker, zijn haar grijs aan de slapen, zijn ogen helder en berekenend.

Hij keek niet naar Arnbjörn.

Hij keek naar Kimhildá.

Dus jij bent de vrouw die leiders laat kiezen wie sterft, zei hij kalm.

Kimhildá voelde hoe haar woede haar borst vulde, maar zij antwoordde niet onmiddellijk. Jørgen stapte naast haar en trok zijn wapen zonder een woord te verspillen.

Ealdwulf glimlachte nauwelijks zichtbaar.

Ik bewonder efficiëntie, zei hij.

Maar jij verwar efficiëntie met overleven.

De mannen rondom hen begonnen opnieuw te vechten toen Arnbjörn een teken gaf. Het gevecht explodeerde in een storm van staal en

geschreeuw. Kimhildá sloeg een aanvaller neer en voelde hoe een speer haar been schampte, waardoor een warme stroom bloed haar laars vulde. Jørgen vocht met brute vastberadenheid, maar hij werd langzaam naar achteren gedwongen door twee tegenstanders die hem insloten.

Kimhildá zag hoe één van hen een zware slag inzette die Jørgens linkerarm diep trof. Het staal beet door leer en vlees en de arm bleef slechts half vastzitten aan zijn schouder terwijl bloed in pulserende golven naar buiten spoot.

Jørgen schreeuwde niet.

Maar zijn knieën zakten.

Er was geen tijd om te twifelen.

Als zij hem probeerde weg te slepen, zouden zij beiden sterven.

Als zij niets deed, zou hij doodbloeden.

Zij greep haar bijl met beide handen.

Vergeef mij, zei zij.

En met één harde, nauwkeurige slag hakte zij de resterende pezen en botstructuur door om de arm volledig los te maken. Het geluid van brekend bot werd overstemd door het geschreeuw rondom hen. Bloed spoot over haar gezicht en borst terwijl Jørgen naar achteren viel, zijn adem zwaar en schokkend.

Zij drukte haar hand op de stomp en bond een leren riem strak om zijn schouder om het bloeden te stelpen. Zijn ogen zochten de hare en er lag geen haat in.

Je koos weer, fluisterde hij zwak.

Ik koos jou, antwoordde zij.

Maar het was te laat.

Ealdwulf stapte naar voren terwijl Arnbjörn zijn mannen terugriep. Het gevecht verstilde langzaam alsof de lucht zelf wachtte op wat er zou gebeuren.

Ealdwulf keek neer op Jørgen met een blik die geen woede droeg.

Alleen beoordeling.

Hij is dapper, zei hij.

Maar dapperheid zonder richting is verspilling.

Kimhildá sprong overeind en viel hem aan met een schreeuw die rauwer klonk dan alles wat zij die dag had geuit. Haar bijl raakte zijn schouder en sneed door zijn mantel, maar niet diep genoeg om fataal te zijn. Hij week uit met een snelheid die niet paste bij zijn leeftijd en sloeg haar met de achterkant van zijn zwaard tegen de ribben, waardoor zij achteruit struikelde.

Arnbjörn greep haar kort vast om haar niet opnieuw te laten aanvallen.

Laat haar, zei Ealdwulf kalm.

Hij stapte naar Jørgen en trok een dun mes dat eerder een instrument leek dan een wapen.

Jørgen keek hem aan zonder angst.

Bescherm haar, fluisterde hij nog één keer.

Ealdwulf stak het mes onder Jørgens ribben en draaide het langzaam zodat het hart werd bereikt. Het bloed vloede donker en warm over de aarde terwijl Jørgens adem stokte en uiteindelijk stopte.

Kimhildá brulde en brak los uit Arnbjörns greep met een kracht die zelfs hem verraste. Zij sloeg hem opzij en viel Ealdwulf opnieuw aan met niets dan woede. Haar slagen waren krachtig maar minder gecontroleerd dan voorheen. Zij raakte hem opnieuw en liet een diepe snee achter in zijn dij, maar hij duwde haar met brute efficiëntie tegen een brandende balk.

Arnbjörn greep haar opnieuw, dit keer harder.

Niet vandaag, zei hij in haar oor.

Ealdwulf keek haar aan terwijl zijn mannen zich terugtrokken in georganiseerde formatie.

Jij bent nog niet klaar, zei hij rustig.

En ik ook niet.

Hij gaf een handgebaar en rookbommen werden op de binnenplaats gegooid, waardoor dikke grijze wolken het zicht volledig ontnamen. Tegen de tijd dat de rook optrok, waren Ealdwulf en zijn kern verdwenen alsof zij nooit hadden gestaan waar zij stonden.

Kimhildá knielde bij Jørgens lichaam terwijl de vesting half brandde en half bezweken lag onder nieuw gezag. Haar handen trilden niet meer, maar haar borst brandde alsof haar ribben van binnenuit braken.

Zij had gekozen.

Opnieuw.

Maar deze keer had de keuze haar iets gekost dat zij niet meer kon terugnemen.

Zij stond op en keek naar het pad waar Ealdwulf was verdwenen.

Ik kom voor jou, fluisterde zij.

En dit keer kies ik niet.

Dit keer neem ik alles.

De wind draaide en blies rook over de rivier terwijl de vesting viel in stilte.

En ergens verderop, gewond maar glimlachend, wist Ealdwulf dat het spel nog maar net begonnen was.

Epiloog

De rivier stroomde traag langs de verbrande vesting terwijl de rook langzaam oploste in de bleke ochtendlucht. De strijd was voorbij, maar de stilte die volgde voelde niet als overwinning. Zij voelde als iets dat was afgerukt en nog niet wist hoe het moest helen.

Kimhildá stond alleen bij de oever waar Jørgens lichaam was neergelegd op een houten baar. Zijn gezicht was rustiger dan het in leven ooit was geweest. De lijnen van spanning waren verdwenen en wat overbleef was een man die zijn keuzes had gemaakt en niet was teruggeweken.

Zijn lege mouw was zorgvuldig vastgebonden door haar eigen handen.

Zij knielde naast hem zonder woorden te zoeken die toch niets konden herstellen. De herinnering aan het moment waarop haar bijl zijn arm doorsneed bleef scherp in haar gedachten, maar zij wist dat zij opnieuw zou hebben gekozen als de tijd zich had herhaald. Zij had hem gered voor enkele kostbare minuten die hem in staat stelden te spreken en te sterven zonder paniek.

Ik koos jou, had zij gezegd.

En hij had haar niet tegengesproken.

Dat was geen vergiffenis in woorden, maar het was genoeg.

Zij stond op toen de mannen het lichaam naar een brandstapel droegen die aan de rand van de rivier was opgebouwd. Het vuur werd aangestoken met droge takken en olie die nog niet was opgebruikt in de strijd. De vlammen likten langzaam langs het hout en namen hem mee in een gloed die niet schreeuwde maar fluisterde.

Zij keek niet weg.

Niet toen het vuur hoger werd.

Niet toen de rook haar ogen deed branden.

Niet toen zij besepte dat de woede in haar geen wilde storm meer was, maar een stille, geconcentreerde kracht.

Arnbjörn had haar verleden teruggegeven.

Ealdwulf had haar toekomst gestolen.

Maar wat zij nu droeg was geen schuld alleen.

Het was richting.

Toen de brandstapel inzakte en de rivier het laatste as meenam, draaide zij zich om naar het pad dat naar het zuiden leidde. Haar wond in haar been was verbonden, haar arm was stijf, en haar harnas was doordrenkt met opgedroogd bloed dat niet allemaal van haar was.

Zij keek niet achterom.

De wind stond gunstig.

En ergens in de verte wist zij dat orde niet wordt gebouwd zonder tegenkracht.

In een stenen zaal die hoger lag dan de rivier en ver genoeg om rook slechts als een vage herinnering te zien, stond Ealdwulf voor een lange tafel waarop kaarten waren uitgespreid. Zijn been was verbonden waar haar bijl hem had geraakt, maar zijn houding was recht en beheerst.

Arnbjörn stond tegenover hem en zei niets.

Ealdwulf legde een houten marker op een nieuw punt langs de rivierroute en schoof een tweede richting het noorden. Zijn vingers bewogen langzaam over de lijnen alsof hij geen steden verplaatste, maar gedachten.

Zij leeft, zei Arnbjörn uiteindelijk.

Ealdwulf knikte.

Dat is nodig, antwoordde hij.

Hij keek naar een derde markering die nog niet was aangeraakt.

Zij heeft nu niets meer om te verliezen behalve haar overtuiging, zei hij kalm.

En dat is precies waar overtuigingen breken.

Hij keek naar de deur waarachter boodschappers wachtten op instructies.

Wij versnellen, zei hij zacht.

Niet omdat wij haast hebben.

Maar omdat zij dat nu heeft.

Buiten sloeg de wind tegen de toren en de vlaggen bewogen zonder geluid.

Het spel was niet geëindigd.

Het was herschikt.

En deze keer zou de keuze niet alleen van haar zijn.

de Schaduwen van Eldhollow en de de Wraak van Jørgen Bani

Twee jaar lang leek Engeland rustiger dan het noorden dat zij had achtergelaten.
Twee jaar waarin Kimhildá dacht dat haar keuzes begraven waren onder as en afstand.

Maar sommige namen sterven niet.
Sommige beslissingen keren terug.

Wanneer Jørgen Bani haar spoor volgt naar Wessex, wordt een oude vijandschap een gedwongen alliantie. Wat begint als jacht, groeit uit tot een spel van manipulatie waarin een onzichtbare macht aan de touwtjes trekt. Een naam fluistert door de mist van Grantebridge. Een orde wordt gebouwd op bloed. En een verleden dat zij probeerde te vergeten staat plotseling tegenover haar met open ogen.

In een vesting aan de rivier moet Kimhildá opnieuw kiezen wie leeft en wie sterft.
Maar deze keer is de prijs hoger dan ooit.

Wanneer Ealdwulf uit de schaduw stapt, verandert strijd in tragedie.
En wraak in richting.

De Schaduwen van Eldhollow is een duistere, rauwe Vikingthriller over leiderschap, schuld en de vraag hoeveel levens één keuze mag kosten.

Sommige oorlogen beginnen niet met een aanval.
Maar met een herinnering.